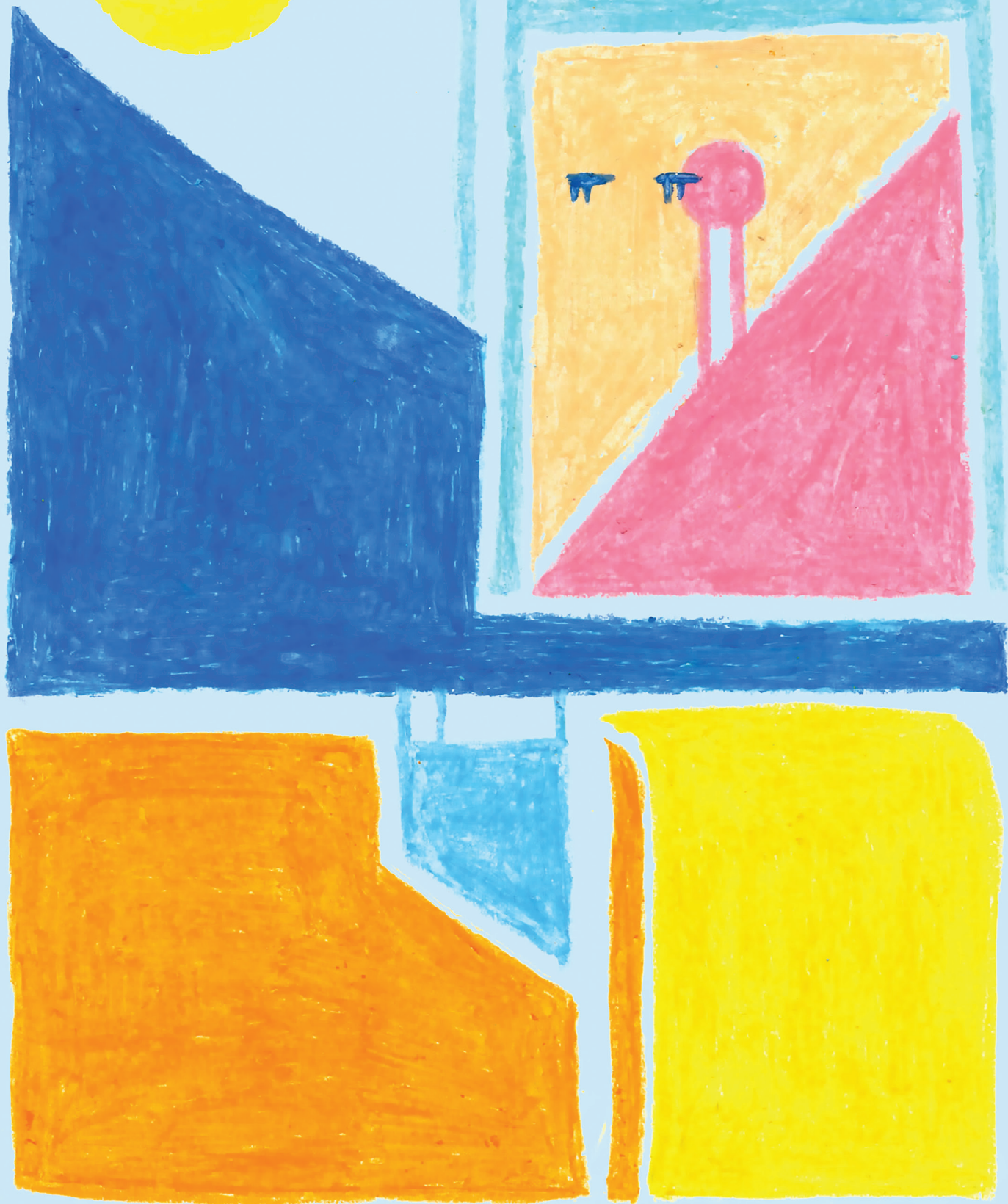

ANDRI 58 NR.

REDAKTORĖS ŽODIS

Panorau iš naujo atrasti licėjų. Nors nežinau, kiek aš jį iki šiol pažinau, nes niekad negalėjau jo apibrėžti. Licėjus ne vien įgyjamos akademinės žinios, ne vien šis buvusios profesinės mokyklos kiautas, tai kažkas tokio paslankaus, atrodo, kintančio nuo manęs pačios. Požiūris į licėjų nuolat kito – dabar negalėčiau pažvelgti taip, kaip žvelgiau į jį pirmąsyk per Rugsėjo 1-osios šventę. Gal net ne tada prasidėjo požiūrio formavimas, turbūt pirmą išpūdį apie licėjų susidariau pažvelgus į mokyklų reitingus, vėliau girdėdama gandus, galiausiai ateidama laikyti stojamąjį egzaminą. O šiuo metu galiu apibrėžti licėjų vien tuo, kuo žinau, kad jis nėra, – jis nėra vien mano minėtas kiautas. Lyg pirma jaunystėje, o vėliau senatvėje kilo klausimas: „tai apie ką visa tai?“ Todėl šiame numeryje bandome šį kiautą atidaryti. Pirmokams, tik ką atėjusiems į licėjų, tai bus dar vienas išpūdis, kitiems, jau žilstantiems, tai gali būti mėginimas praverti jį iš naujo arba užpildyti vidur prasmės žiojinčią skylę.

Galiu įvardyti vieną licėjaus tapatybę – kultūra. Todėl Andai taip pat neatsiejami nuo šios tapatybės ir be straipsnių, bandančių aprėpti licėjų, rasite ir straipsnių apie teatrą, kiną bei kitas skiltis. Bandome skaitytojams suteikti platų akiratį, juk reikia neatsilikti nuo tokių kultūrinės spaudos milžinų kaip „Šiaurės atėnai“ ir „Literatūra ir menas“.

Gero skaitymo!

Viktorija

Nuotr. autorė RŪTA BIRUTYTĖ

Dėkojame

JOLITAI MILAKNIENEI, SAULIUI JURKEVIČIUI
ir VIDMANTUI NAKVOSUI

Redaktorė ir maketuotoja VIKTORIJA BAIKAUSKAITĖ

Maketuotojai LAURA KARLONAITĖ
ROKAS VILYS

Viršelio autorė RUSNĖ DRAGŪNEVIČIŪTĖ

Korektoriai JUSTINA KATAUSKAITĖ
KLAUDIJA MATONYTĖ
GABRIELĖ POŠKUTĖ
AUGUSTĖ SESICKAITĖ

Padedanti mokytoja VIDA LISAUSKIENĖ

andai

REDAKTORIŲ NUOTRUPOS	4
ANDŲ RETROSPEKTYVA	7

licėjus

„IR VĖL TAS LICĖJUS VISKĄ PASIĖMĖ“ ARBA PASLAPTINGA OLIMPIADININKŲ ISTORIJA	9
ALUMNĖS LAIŠKAS	12
KAS YRA LICĖJUS?	34

teatras

O GAL TEN IŠ TIKRO NE SFERA?	14
------------------------------	----

fotografija

PHOTOLIC KONKURSAS	18
POKALBIS SU FOTOMENININKU ALGIMANTU ČERNIAUSKU	20

mada

ANAPUS DRABUŽIŲ	24
-----------------	----

literatūra

SVARBIAUSIA PALIKTI ĮSPŪDĮ	26
PRAMIEGOJAI LITERATŪROS PAMOKAS? TADA TIKRAI LIŪDNA PASAKA...	32
MIROIRS	33

kinas

KINO ĮKVĖPIMAI	29
----------------	----

REDAKTORIŲ ŽODIS

Nuotrupos

I „Andų“ puslapius dar kartą grįžta buvę redaktoriai tam, kad įrodytų, jog „Andų“ tapatybė, kurią taip sunku paaiškinti prie jos neprisilietusiam žmogui, yra nuolat kintanti, vis savaip kuriama kiekvieno rankomis. Iš kasdienybės nuotrupų, minčių paraštėse, tekstų fragmentų išplėšytose užrašų knygutėse...

O kaip „Andų“ tapatybę suvokia tie, kurie jai pažinti turėjo daugiausiai skirtingų progų, išbandymų ir, žinoma, laiko?

KAROLINA PANTO, XXII LAIDA

Paskutiniaisiais studijų metais atsakyti į klausimą „tai kodėl pasirinkai žurnalistiką?“ jau nesudėtinga – pora žodžių, kaip visuomet jautei, kad nori rašyti ar kalbėti eteryje, pora sakinių apie tai, ką veiki ir kokiomis temomis domiesi dabar ir kaip viskas prasidėjo. Galvodama apie pastarąjį klausimą, mintimis grįžtu į tą dieną, kai pirmą kartą į rankas paėmiau „Andus“. Tuomet net nežinojau, kas tai per leidinys, tačiau, jį perskaičiusi per pertrauką ant trečio aukšto palangės, sau pasakiau, kad čia rašysiu. Tiesa, tuomet pirmojo straipsnio – nedidelio interviu su bendraklase – juodraštinis variantas grįžo į rankas visas raudonas nuo pastabų ir pataisymų. Kiti darbai, regis, buvo sėkmingesni. Visai kitoks jausmas apėmė po poros metų į rankas perėmus „Andų“ vairą. Redaktoriaus darbas kitoks – stebėti, kaip pamažu visų žmonių dėka gimsta naujas leidinys, padėti ten, kur reikia, pataisyti, patikrinti ir išdalinti kitiems. Bet tai neabejotinai buvo įdomiausi metai licejuje – ne viskas klostosi lyg sviestu patepta, tačiau kaip gera matyti, kaip tai, ką stebėjai

gimstant su kiekvienu numeriu, kitaip atgyja tavo rankose. Kaip tavo komandos darbas sukuria tai, kas bent vienerius metus atspindėjo „Andus“ – tokiu pačiu pavadinimu, kaip ir visi ankstesniųjų redakcijų numeriai, bet kitokius. Kitąmet, atėjus naujiems žmonėms, leidinio veidas vėl pasikeitė ir keičiasi iki šiol – tai nei geriau, nei blogiau, o tiesiog neišvengiama. Liceistai kuria „Andų“ tapatybę atiduodami jiems dalį savo kūrybos, kalbindami tuos, kurie jiems įdomūs, dėliodami vaizdą ir tekstą taip, kaip jiems atrodo geriausia. Atsivertus popierinį ar elektroninį numerį akimis ieškai matytų rubrikų, vis tikiesi naujų mokytojų perliukų, pagauni save lyginant viršelius, piešinius, antraštes, ieškodamas pažįstamo jausmo, bet ir atrasdamas naują. Ir galbūt vėliau tai, kas kažkam liks tik malonus prisiminimas, kitam bus postūmis kurti savo tapatybę – atsispirti nuo pirmųjų darbų ir tęsti juos pasirenkant tokį profesinį kelią. „Andai“ keičiasi su kiekvienu nauja redakcija, ateinant naujiems žmonėms su savo idėjomis ir išeinant

senbuviams su maloniu prisiminimu, kad turėjai galimybę prisiliesti prie kažko, kas kūrė ne tik mokyklą, bet ir tave.

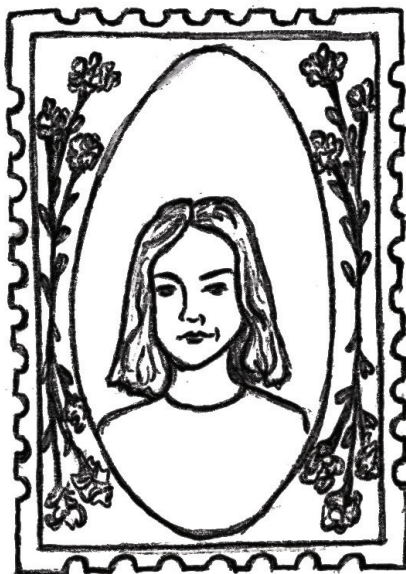
PRIEGLIUS ŽUKIYS, XXIV LAIDA

Wisława Szymborska
Dvi Bruegelio beždžionės

Štai mano didysis abitūros
egzaminų sapnas:
grandinėmis prirakintos sėdi
lange dvi beždžionės,
už lango skrieja dangus
ir maudosi jūra.
Laikau žmonių istorijos
egzaminą.
Mikčioju ir vos vos slenku.
Viena beždžionė spokso į
mane, klausosi ironiškai,
antroji tarytum snaudžia –
kada paklausta ilgokai tyliai
pasakinėja man
tykiu grandinės žvangesiu.

KOTRYNA SIPKO, XXV LAIDA

Ir redaktorės, ir alumni laiškas. Dvigubo dydžio erdvė parašyti jums visiems kažką neva išmintingo. Kažką, ką supratau per šią trumpą pusę metų būnant toli. Toli nuo mūsų paties sukurto Kažko. Kiek kūrybos, medžiagos, filosofijos į šį žodį sudėjom mes ir patys sukūrėm jam reikšmę. Kuri lydi ir dabar. Daryti Kažką. Daryti. Kaip darėm „Andus“ – kūrėm, dëllojom, skindami gėlės iš skirtingų pievų, surinkdami į vieną, gal labai įvairiaspalvę, tačiau vis vien derančią puokštę. „Andai“ taip pat yra Kažkas, sukurtas ir reikšmę įgijęs tik mums. Kažkoks junginys pirmų nedrąsių bandymų, nuomonių išreiškimų, žaidimų su tekstu ir konceptu. Niekad nenutrūkstantis ieškojimas. Svarbu atsiduoti tokiam laisvam ieškojimui. Mažiau planuojant, paliekant viską vystytis savaime – nuves Kažkur. O Kažkas, siektas ramybės ir levitacijos būsenoje, gali savyje laikyti dar atskirą pievą su begale naujų žiedų. Iš tiesų, vienintelis dalykas suprastas per šiuos pusę metų, kurį vis dėlto galiu Jums pasakyti – sunku yra taip pačiam beeinant kažkokiu taku aptikti pievą, iš kurios gėlių galėtum surinkti savo puokštę. Todėl ar „Andais“, ar kitu Kažkuo nuolat ieškokit ir levituokit, kad šią būseną išmoktumėt nešiotis su savimi. Tada gebėsit atrasti savo pievą nepriklausomai nuo to, kokių takelių pasirinksit eiti.

GINTARĖ KULTĖ, XXV LAIDA

Sunku pasakyti, kas gi tie Andai, kokia ta jų tapatybė. Bandydama atsakyti į šį klausimą ilgai ieškojau kokių nors metaforų – rodės, taip gražu būtų viską atskleisti koku įmanriu palyginimu – tačiau net mūsų su Kotryna redaktorių laiške kadaise aprašyti įkvėpiančios žydintys kaštanai nepadėjo man sumąstyti tokios, kuri pilnai atspindėtų tai, kas yra Andai. Galiausiai ieškoti pavargau ir sustojau – pagalvojau, juk patys Andai yra labai labai įvairialypiai ir tuo pat metu nuolat kintantys, nuolat procese – tiek bėgant laikui, tiek keliaudami per

skirtingas rankas, skaitomi skirtingų akių – tad ieškoti vienos idealios metaforos, vieno apibrėžimo nėra prasmės. Ir visgi geriausia, ką man pavyko sugalvoti – žemėlapis. Man Andai atrodo kaip žemėlapis, atvaizduojantis licėjaus kūrybinių gatvelių labirintus ir kartu lydintis, padedantis juose nepasiklysti visiems, kas tik jomis vaikšto. Vieni tame žemėlapyje vedžiodami pirštu per pažįstamas kaimynines gatveles akimis ieško savo ar savo draugo gatvelės, o suradę, ko ieško, žemėlapi padeda į šalį. Kiti gi visų pirma plačiu žvilgsniu apžvelgia visą žemėlapi ir nustemba, kiek daug gatvelių, gražių aikščių, parkų jame pavaizduota – ir kad kartais visa tai yra visai šalia jo namų. Drąsiausiuosius žemėlapio margumas įkvėpia leisti į klajones po miestą ir visa tai, kas pavaizduota žemėlapyje, patirti, pažinti gyvai. Tą žemėlapi laikui bėgant mes vis kuriame ir kuriame po skiautelę, dažnai nematydami gabalėlių, kurtų anksčiau. Tad atsivertus kiekvieną jų licėjus atrodo truputį kitoks, skirtingas. Visgi kiekvienoje skiautelėje vienaip ar kitaip galima atpažinti vieną besikartojantį motyvą – bandymų erdves – tokius naujus, nedrąsiai atsirandančius

parkelius, skverelius, rajonėlius. Matyt, visais laikais Andai daug kam buvo bandymų, ieškojimų – tekstu, pieštuku, teptuku, kompiuterio pelyte – erdvė. Vieniems tie bandymai – pirmieji, nedrąsūs, bet labai labai svarbūs, kitiems – jau tvirtesni žingsniai jų pasirinkto kelio link, sulig kiekvienu kartu vis labiau užtikrinti. Ši detalė svarbi ir man – mat Andai man visų pirmiausia buvo vieta bandymams, kiek vėliau ir išbandymams, pabėgimams, brangiems atradimams. Galiausiai iškeliavę, kiekvienas savo kurtas žemėlapio skiauteles saugome kur nors stalčiuje kaip brangų geros kelionės prisiminimą. Kruopščiai saugau savąsias ir aš, karts nuo karto vis jas atsiversdama ir pasileisdama į minčių klajones po kadaise taip brangintų kūrybos, bandymų ir įkvėpimo gatvelių raizginį. Galbūt ši metaforą daug ko neaprepia – esu tikra, kad gerai pagalvoję kiekvienas atrasite bent porą detalyčių, į ją niekaip nesutelpančių – pati tokių radau ne vieną. Tačiau tai tik įrodo, koks įvairiapusis, išskirtinis ir brangintinas reiškiny yra Andai – tuo labai džiaugiuosi ir tai daryti kviečiu ir jus.

GUSTĖ NERIJA PAPAURĖLYTĖ, XXVI LAIDA

Antanas A. Jonynas
IMPERATYVAS

Nukalti saulę
kad regėtum
savo kūrinio menkystę

apšviest jį taip
kad akintų
žiūrėti ir suvokti
kaip suklysta
ir
tobulinti tai
ko nekenti

Parengė GUSTĖ NERIJA PAPAURĖLYTĖ
Iliustravo AGNĖ DAUGINTYTĖ

ANDŲ RETROSPEKTYVA

Ne naujiena, kad licėjus keičiasi. Tačiau kas spėjo pasikeisti per tuos dvidešimt aštuonerius metus nuo licėjaus įkūrimo? Kad pamatytume skirtumus tarp mokyklos prieš 5-10 metų, pavartėme ankstesnių metų „Andus“ tiek nepakitusių dalykų, tiek dabar jau keistai atrodančių dalykų.

ŠTAI MŪSŲ RADINIAI:

Pasakysiu atvirai, labiausiai mane liūdina kasdien vis prastėjanti situacija valgykloje. Galbūt mokslų išsekinti liceistai tokie išalkę ir ištroškę, jog jau nesugeba valdytis ir pasiduoda pirmų instinktams veržtis į priekį. Ir tada eilė jiems tampa mūsų lauku. Kai kuriais atvejais nemandagumas ir kitų negerbimas peržengia visas ribas.

Kad ir kokia būtų mūsų nuomonė apie valgyklą, akivaizdu, jog nusiskundimų ja niekada netrūksta. Galbūt tai tipinis, amžinai nekintantis liceisto bruožas?

Vienas iš išskirtinų licėjaus bruožų - pažymių knygelių nebuvimas. Mokiniai gali jaustis laisvi ir nekontroliuojami, atsakingi už savo mokymąsi ir neverčiami atsiskaitinėti tėvams už kiekvieną pažymį.

Ar tikrai nebereikia atsiskaitinėti tėvams už kiekvieną pažymį ir galite jaustis laisvi ir nekontroliuojami?

Televizorius tai yra, bet iš viso, ar jis veikia ir kokiomis progomis?

Bet ne viskas keičiasi, juk kai kas išlieka ir taip pat:

Koks yra gyvenimo tikslas?

Gauti 10, išsitaisyti 9 ir apverkti 8.

2013 metų „Anduose“ rastas gyvenimo prasmės klausimas yra ištis universalus ir nepasikeitęs. Juk ko daugiau reikia – tik gauti 10.

Kodėl fojė dar nėra televizoriaus? Dešrynas

Ai, na, šį klausimą reikėtų užduoti mūsų prezidentui, bet manau, kad jis tiesiog nemato prasmės jo statyti, nes licėjuje ir taip galima spektaklių prisižiūrėti.

Turbūt dar dabar ten šilta, juk ką tik buvo TB egzaminai. Siūlome patikrinti!

Kodėl aktų salėje taip šalta?
Po TB egzaminų atšilo.

Kodėl pirmokai tokie maži?
Pirmokų toks darbas.

Ach, tie pirmokai...
Vis dar tokie maži.

Kaip kvepia licėjus?

Kiekvienam pagal skonį:
ketvirtokams - nostalgija
trečokams - vasara
antrookams - pupp'ais
pirmokams - kelionėmis su tėvais...

Galime pasidžiaugti, jog licėjus tobulėja
(kaip ir visa mūsų civilizacija) ir iš
monarchijos pagaliau virto demokratiška
bendruomene, renkančia prezidentą, o ne
paklūstančiai karaliui kaip anksčiau.

Parengė JUSTINA KATAUSKAITĖ
ir DOBILĖ KISIELIŪTĖ

„IR VĖL TAS LICĖJUS VISKĄ PASIĖMĖ“ ARBA PASLAPTINGA OLIMPIADININKŲ ISTORIJA

Turbūt nieko nestebina pasakymas, kad licėjuje susirenka daugybė talentingų ir įdomių asmenybių. Kiekvienas save atranda ir parodo skirtingu būdu – menuose, sporte, savanoriaudami ar mokydamiesi. Mokydamiesi? Taip, mokydamiesi, o tiksliau, gilindamiesi į intriguojantį dalyką ir pasinaudoja galimybe išbandyti savo žinias olimpiadose.

Visgi pašaliečiams olimpiados dažniausiai asocijuojasi tik su medaliais, sveikinamų laimėtojų sąrašais licėjaus interneto svetainėje bei dar keletu įvairiausių stereotipų. Tačiau, kad ir kokie puošnūs ar blizgūs būtų medaliai ir diplomai, olimpiados skirtos ne tik pademonstruoti savo žinias, bet ir išmokti plačiau mąstyti susidūrus su netikėta užduotimi, nepasiduoti, įgyti patirties bei susipažinti su bendraminčiais, kartu įdomiai praleisti laiką. Šis straipsnis – interviu kviečia jus artimiau susipažinti su paslaptiniais olimpiadininkais, kurių, laiminčių tiek miesto, tiek tarptautinėse olimpiadose, ypač gausu bevaikštinėjančių licėjaus koridoriais, o galbūt kartu net ir įsikvėpti kitąmet sudalyvauti vienoje iš kiek daugiau nei dvidešimties skirtingų sričių olimpiadų!

JULIJA PALIULIONYTĖ (matematika)

1. Viskas prasidėjo pradinėse klasėse, kai tėvai paragino dalyvauti matematikos „Kengūroje“. Man patiko tie uždaviniai ir gerai pavyko juos išspręsti, todėl ir toliau dalyvaudavau matematikos konkursuose ir olimpiadose.
2. Kai kurie žmonės nustemba, kai sužino, kad esu olimpiadininkė. Tačiau dauguma mano pažįstamų jau yra pripratę. Kai olimpiadoje laimiu aukštą vietą, jie apsidžiaugia.
3. Didžiausias sunkumas ruošiantis olimpiadoms – laiko trūkumas. Aš norėčiau skirti daugiau laiko ruošimuisi, bet negaliu, jeigu mokykloje būna daug pamokų arba užduoda daug namų darbų.
4. Aš nuo olimpiadų nepervargstu, nes man patinka spręsti olimpiadinius matematikos uždavinius, be to, nesprenžiu be perstojo. Kartais spręsdama uždavinius pailsiu nuo kitų dalykų.

KLAUSIMAI

1. Kaip sugalvojote ir kas paskatino dalyvauti olimpiadoje?
2. Kaip reaguoja kiti, kai sužino, kad esate olimpiadininkai, ką apie tai manote?
3. Su kokiais sunkumais susiduriate dalyvaudami ar besiruošdami olimpiadoms?
4. Ką darote, kad nepervargtumėte nuo olimpiadų? (Atgaivos paslaptis)

TOMAS SINKEVIČIUS (Antikos kultūra, filosofija, geografija)

1. Kiekviena pergalė pažymi pasiektą lygį ir įpareigoja, kad ateityje nebūtų žengiama atgal. Tai ir yra didžiausia paskata kasmet: tęsti 12-os metų savęs tobulinimo tradiciją.
2. Ruošimasis olimpiadai – tai mano atsakomybė sau. Dalyvavimas visgi reikalauja atsakomybės kitiems – orumo neprarandame, kai ištis jaučiamės verti laimėjimo. Visa kita, kas lieka už sėkmingo ir sąžiningo rezultato, niekam nerūpi ir vargu, ar turėtų rūpėti.
3. Dalyvauti nesunku. Dėl to ir posakis „svarbiausia dalyvauti“ visuomet skamba tik pusiau rimtai. Sunkiausia yra likti ištikimam savo nerašytai pareigai ir neleisti sau suprastėti.
4. Savo sėkmes ir nesėkmes regiu kaip Dievo palankumo ženklą, o „Viešpaties numylėtiniis saugiai ilsisi“. Visuomet maniau, jog šis pergalių ir pralaimėjimų jungas yra švelnus, našta – lengva.

SILVIJA ZUJŪTĖ (Lietuvių kalba ir literatūra)

1. Lietuvių kalbos ir literatūros olimpiada, tikriausiai, pati mane susirado. Niekas tyčia neskaito, nekvieta, neliepa eiti. Nuo pat pradžių mane drąsina klausimas: o kodėl gi ne? Ir smalsumas, kuris įkvepia domėtis tuo, kas svarbu ir prasminga, – kalba, kultūra – mūsų gyvenimu.

2. Niekad nepajutau jokios ypatingos reakcijos. Tikriausiai todėl, kad aš bendrauju tik su olimpiadininkais. Licėjui, namuose, miesto gatvėse jų pilna. Ir mes vieni kitais džiaugiamės. Rašom atvirukus, kviečiam į svečius, o užsikalbėję olimpiadas dažnai visai pamirštam.

3. Kartais man trūksta laiko. O blogiausia, jei staiga pritrūksta ir žodžių. Bet greitai su šiomis problemomis susitvarkau – su laiku nesiginčiju, jis, atidavęs šiek tiek savęs, grąžina ir mano žodžius.

4. Man atrodo, kad aš nuo jų nepavargstu. Niekada nesitikiu visko išmokyti ar viskam pasiruošti. Tas pasiruošimas tampa mano kasdienybės dalimi ir, atrodo, niekada nesibaigia. Nenoriu, kad baigtųsi, – dar daug eilučių neperskaičiau, dar daug neparašiau.

DOMANTAS KURLA (Chemija, geografija)

1. Mane nuo vaikystės traukė gamtos mokslai ir jau tada jais domėjausi. Mokykloje pastebėjau, kad srityse, kurios man patinka, esu sukaupęs nemažai žinių ir mokyklos programa man kelia nepakankamai daug iššūkių. Olimpiada pasirodė puiki galimybė dar labiau plėsti akiratį bei įprasminėti įgytas žinias ir įgūdžius varžantis su kitais mokiniais.

2. Dažniausiai su tokiais renginiais mažiau susipažinę žmonės, sužinoję apie mano dalyvavimą ir pasiekimus, nustemba. Manau, tai labai normali reakcija. Visada žmonės, užsiimančys kitomis veiklomis, kelia susidomėjimą. Užtat labai smagu, kai kam nors mano užsiėmimai įdomūs ir galiu su jais pasidalinti patirtimi. Tik būna truputį keista, kai aplinkiniai olimpiadas mato kaip kažką stulbinančio, nes pats taip jų nesureikšminu. Man pačiam tai būdas realizuoti laisvą laiką.

3. Šie sunkumai visiems gerai pažįstami, nesakyčiau, kad yra kažkas išskirtino. Besiruošiant sunkiausia rasti valios nustumti visus nereikšmingus užsiėmimus į šalį ir prisiversti skirti laiko mokymuisi. Vien aukšto tikslo mintyse turėjimas – patekti į olimpiadą ar laimėti prizinę vietą – savaime neprivertčia veikti. Reikia nuolat save įtikinėti, kad būtent dabar, o ne rytoj, yra geriausias metas dirbti. Bet kai jau pavyksta save kontroliuoti, didelių problemų nebebūna.

4. Kai nori kažko pasiekti, nuovargis neišvengiamas. Bet man olimpiados didžiųjų dalimi yra žaidimas, todėl ne visada verta taip stengtis, kad labai pervargčiau. Tiesiog priimu, kad viskam nepasiruošiu ir paleidžiu visas abejones, kad ko nors nežinau. Tai tik padeda, nes nesijaučiu toks suvaržytas ir galiu laisviau mąstyti. Atsipalaiduoti per olimpiadas padeda bendravimas su kitais olimpiadininkais. Tai primena, kad per šiuos renginius galima smagiai praleisti laiką, ne tik konkuruoti tarpusavyje.

ROKAS VILNIUS ŠIDLAUSKAS (chemija)

1. Dalyvavimas jau tapo tradicija. Tai proga išbandyti sugebėjimus ir sužinoti dar daugiau. Turbūt siekis rinkti žinias man tapo dopamino šaltiniu...

2. Tiksliai nežinau, kas dedasi tuo metu jų galvose, bet tikiuosi, kad jie nepradeda manęs laikyti didžiu tos olimpiados srities žinovu. Nes tikrai nesu – visados yra begalės informacijos, kurią galima atrasti ir nėra nė vieno žmogaus, kuris būtų atradęs ją visą. Na, nebent Niutonas...

3. Skaudžiausia besiruošiant yra praleisti pamokas. Žinoma, yra pamokų, kuriose nedalyvaudamas „nieko nepraleidi“, bet yra pamokų, literatūra ar muzika, pavyzdžiui, kurias praleisti labai apmaudu.

4. Dažnai su draugais olimpiadininkais einame valgyti po visų olimpiados renginių. Maistas – štai paslaptis. Ypač rekomenduoju ką nors kuklaus iš prancūzų kepinų klasikos.

LAIMA JUNDULAITĖ (Lietuvių kalba ir literatūra, filosofija)

1. Manau, viskas prasideda nuo smalsumo, noro geriau ir dalyką pažinti, ir save išbandyti. Dalyvauti pirmojoje olimpiadoje 9 klasėje paskatino vyresnė sesė Milda (tuo metu dvyliktokė licėjuje). Lietuvių kalbos ir literatūros olimpiada tais metais vyko Druskininkuose, ryte – užduotys ir esė rašymas, vakare – šauni tautinė vakaronė. Kitą rytą, savo nustebimui, sužinojau, kad užėmiau pirmą vietą! Ši sėkmė ir buvo paskata dalyvauti kitose olimpiadose, pasiruošimas kiekvienai jų praturtino mano suvokimą, dar geriau supratau, kokia graži mūsų kalba.

Nuo 11 klasės nusprendžiau dalyvauti ir filosofijos olimpiadoje. Kuo labiau gilinausi, tuo įdomesnė man atrodė filosofija, o pasiruošimas olimpiadai neleidžia nukrypti vien į skubius, trumpalaikius darbus, kurių visada gausu. Filosofijos olimpiadoms esu dėkinga už mąstymo ir argumentavimo lavinimą, tos žinios man labai pravertė ir kitose srityse.

2. Kiti dažniausiai sužino, kai išgirsta apie naujausią laimėjimą, todėl sulaukiu sveikinimų, tai visada džiugina. Tais atvejais, kai nauji pažįstami sužino, kad laimėjau keliose olimpiadose, reaguoja įvairiai – arba nustemba, arba prašo daugiau papasakoti apie pačias olimpiadas. Visgi olimpiadų laimėjimas užkelia kartelę to mokomojo dalyko pamokose, aplinkiniams dažnai atrodo, kad turi „viską ir visą laiką žinoti“.

3. Sunkiausia yra valdyti laiką ir organizuoti savo pasiruošimą. Be galo daug informacijos, paskutinėmis dienomis gyvenimi tarsi transe... Kartais šaltiniai labai įtraukia, ir norisi skaityti daug apie vieną aspektą, bet reikia suprasti, kad tai olimpiada ir vertinama ne tik tai, kas tau patinka, bet ir tokie dalykai, kurie ne taip domina. Tikrai nelengva suprasti olimpiados stilių ir struktūrą, bet tai duoda daug patirties.

4. Pasiruošimas užtrunka, nors paskutiniais metais intensyviausiai ruošdavausi kokias dvi savaites prieš olimpiadą. Tačiau artėjant olimpiados dienai nuovargis tikrai būna didelis. Svarbiausia susikurti mokymosi ir poilsio režimą, olimpiados dieną būti geros būklės, o geriausia atgaiva man yra aktyvi fizinė veikla – šokiai arba sportas. Taip pat – buvimas gamtoje, jos grožis. Juk tam, kad galėtum gerai dirbti, reikia mokėti ir atsipalaiduoti, ir pasidžiaugti akimirka.

Jei svarstai, ar verta dalyvauti olimpiadose, tai tikrai verta, nes tai yra ne tik neįkainojama patirtis, įgytos žinios, labai praverčiančios ir mokomojo dalyko pamokose, bet ir nepamirštami įspūdžiai, sutikti žmonės, su kuriais praleistas laikas ir pokalbiai dar ilgai lieka su tavimi.

Parengė URTĖ BEATRIČĖ BAUBLYTĖ ir VAKARĖ BARBORA KUČINSKAITĖ
Iliustravo URTĖ BEATRIČĖ BAUBLYTĖ

ALUMNĖS LAIŠKAS

Buvusi liceistė sugeba iš buitinių situacijų sukurti linksmą istoriją, šitaip atskleidama savo nesibaigiantį kūrybingumą bei savitą pasaulėžiūrą. Mokyklos prisiminimais dalinasi su mumis savo mėgstamu komiksų formatu.

KEISTA, KAD SUGRĮŽUS Į VIETAS, KUR SENIAI NEBUVAI, JOS ATRODO LYG IR MAŽESNĖS, NORS AŠ PATI IR NĖPAAUGAU NUO TO LAIKO.

BET VOS GRĮŽUS IŠKART PRISIMENU, KODĖL MAN LICĖJUS PATINKA – IR PATIKO TADA, KAI ĖIA MOKIAUSI.

NUSIKELIAME 150 METŲ Į PRAEITĮ, KAI DAR MOKIAUSI LICĖJUJE...

DAUGUMĄ MOKYTOJŲ TIERAI GERBIAU – IR DĖL TO JAUSDĖJAUSI TIKRAI ĮVERTINTA, KAI JIE MANE VERTINDAVO.

DĖL KŪRYBOS NE TIK KAD NEBUVO GĖDA – JI BUVO NETGI SKATINAMA!

KADANGI GYVENAU BE TĖVŲ, GALĖJAU RENGIS KAIP NORĖJAU.

IR NIEKAM TAI NEKLIUVO!

TIESA, TRUPUTĮ GĖDA DABAR, PERSKAČIUS SENUS SAVO EILĖRAŠČIUS.

KAIP TEN BEBŪTŲ, LICĖJUS JĖGA.
LINKĖJIMAI VISIEMS
MOKYTOJAMS IR BESIMOKANTIEMS!

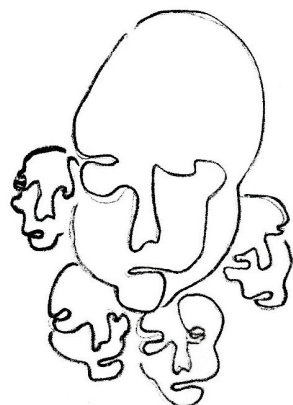
Miglė, 2018

Prieš gerą dešimtmetį baigusi licėjų, šiais metais Miglė sugrįžo ir net dukart išbandė save mokymo srityje: dalinosi kūrybine patirtimi ir mokė komiksų piešimo meno. Licėjaus pirmokams padėjo įgyvendinti savo chemijos projekcinio darbo viziją – komiksą apie dantų pastą.

Komikso autorė MIGLĖ ANUŠAUSKAITĖ
Parengė GINTARĖ ŠVEDAITĖ

O GAL TEN IŠ TIKRO NE SFERA?

RYTINĖ DALIS

Pirmieji metai – pirmasis Šimtadienis. Daug (ap)kalbėtas, žadinęs gausybę vilčių bei labai lauktas. Ir išties, šaltą kovo 2-osios rytą, pravėrus galines licėjaus duris, man, kaip ir ne vienam liceistui, užgniaužė kvapą pompastika. Šių metų tema buvo tikrai netikėta –

“licėjus dienos tapo filosofinių paslapčių kupina, RGB (angl. red, green, blue) spalvomis papuošta Maslow poreikių piramide.”

Logiška, jog pirmasis aukštas buvo skirtas žemiausiajai piramidės pakopai – pirminiams poreikiams. Atrodė, kad trečiokai apgalvojo viską, kas pamalonintų susigraudinusį ketvirtoką ar žioplinėjančią jaunėlį: nuo raudono mūlenrūžiško „Glamūro“ grožio salono, iki solidžių džentelmenų bei žavių damų statymų laukiančio „LicVegas“ kazino. „Avingarde“ kiekvienas galėjo suskaičiuoti avelas, kurių taip trūko bemiegėmis naktimis, o „Juslių laboratorijoje“ – pasitikrinti savo receptorių veikimą. Galiausiai, saldumynais pilvus užkimšus „Coffee out“ kampelyje bei patenkinus kitus fiziologinius poreikius, neįprasta rytinė kelionė persikėlė į antrąjį aukštą. Antrasis aukštas, mano manymu, kėlė sentimentaliausias nuotaikas. Krykštauojantys ketvirtokai ir jų nuostabos pilni veidai pamačius nosį krapštančius bendrakursius

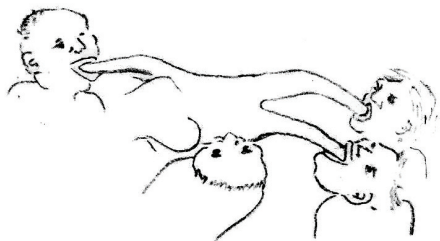
vaikystėje („O, geras, koks mielas/a!“), draugystę stiprinantys iššūkiai ir šilčiausia visos rytinės dalies „užduotis“ – pašnekesiai apie gyvenimo prasmę su mieląja licėjaus rūbininke. Ausies būgnelius virpino *calve spritiškos* natos, džiugino skambūs ateities būrimai, o ašarų išspausti privertė „Sit and stare“ žaidimėlis. Tiesa, speciali duoklė turėtų keliauti dekoracijų sumanytojams: ant koridorių grindų tysantys keisti padarai, išvirtusiais organais, tarsi primenančiais fiziologinius poreikius, iš nebūties žengianti papjė mašė žmogysta ir iš ketvirtokų veidų (!), sudarančių Direktoriaus veidą, sumaketuota foto siena – čia nesijautė nieko, kas būtų atlikta paskutinę minutę. Trečiasis aukštas kvietė palikti savo saugumo zoną ir pažvelgti į paprastus dalykus pro kūrybinę prizmę. Save realizuoti liceistai galėjo ant

vandens piešdami „Ebru“ kampelyje, pafilosofuoti aiškindamiesi vienas su kitu iš pažiūros nesusijusių daiktų tarpusavio ryšius „Durnų daiktų analizėje“, ar išpildyti savo slapčiausias svajones rengiant (arba nurengiant!) Nojų Šimkų „Pimp my Shimkus“ užduotyje. Be galo originalu! Vienintelis rytinės dalies trūkumas – ją vainikavęs Aukcionas (na, gal dar ir *hakeriai*, nulaužę banką), kuris dėl išsiblaškusios publikos ir stringančios aparatūros nevyko itin sklandžiai, bet, nepaisant to, rytinė dalis buvo nuostabi. Klaidžiodama po išpuoštus licėjaus koridorius, ne kartą klausiau savęs, kaip įmanoma tai sukurti, kur semtis tokio kūrybinio įkvėpimo, ir pavydžiai gyriau kūrybingus trečiokus. Likau sužavėta. Ačiū Jums. Penkios žąsys iš penkių.

ŪLA LAUCIŪTĖ,
I KURSAS

VAKARINĖ DALIS

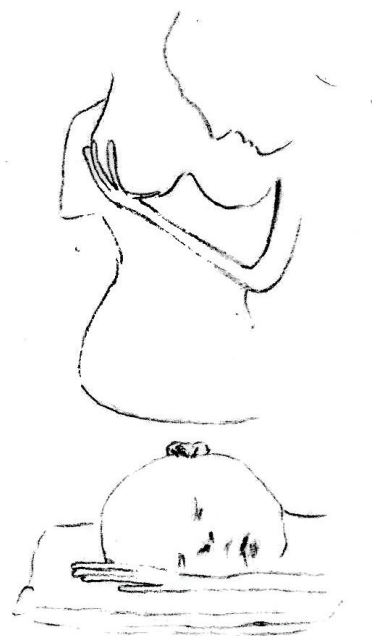
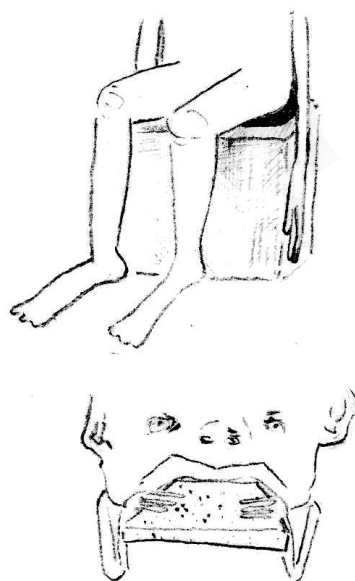
Mokyklos scena pagaliau sulaukė renginio, kuris kažką pasakė ir tas kažkas iškėlė nepaviršutiniškų klausimų. Turbūt pirmą kartą licėjyje vaidinimas išreiškė kažką ypatingai tikro, nes apie jį nuomonių – daug ir labai skirtingų. Požiūrių išsiskyrimas, nors akivaizdžiausias tarp mokinių ir kai kurių mokytojų, buvo matomas ir tarp bendraamžių, kilo nemažai diskusijų ir pokalbių, privedusių prie vertingų apmąstymų apie bendresnius dalykus. Kalbant apie Šimtadienį, vienas iš kilusių klausimų buvo apie šios šventės paskirtį.

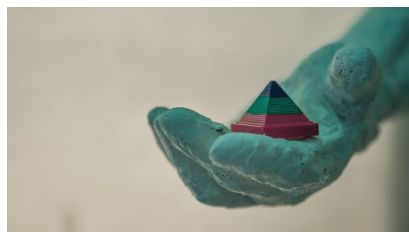
„Kas yra ar koks turėtų būti Šimtadienis?“

Ar tai tam tikrą funkciją turintis renginys, privalantis parodyti tam tikrus dalykus, ar tai labiau asmeninė ir subjektyvi žinutė ketvirtokams nuo trečiokų, ar tai laisva kurso saviraiška, savęs apibrėžimas paskutiniu dideliu viso kurso renginiu, vaidinimu? Šio svarstymo tikslams padarysiu prielaidą, kad tai viskas viename, nors nebūtinai visi su tuo turi sutikti. Pirmą kartą žiūrėdama vaidinimą buvau labai nustebinta, nes praeiti trečio kurso spektakliai man ne itin patiko, tad viršyti visi lūkesčiai – negalėjau nustoti šypsotis ir džiaugtis, kaip viskas puikiai ir originaliai padaryta. Vėliau, diskutuojant su kitais ir peržiūrint vaidinimo įrašą, į požiūrį įsimaišė daugiau niuansų, bet pirmasis, svarbiausias, išliekantis įspūdis – spektaklis buvo nuostabus. Vos

ižengus į salę pribloškė scenovaizdis, jau pamačius minimalistines, visą sceną apimančias dekoracijas ir pakabintą kubą, buvo aišku, kad pamatysim kažką, ko dar nėra buvę. Didelį profesionalumo įvaizdį sukūrė šviesų ir muzikos panaudojimas – jie nebuvo vien fonas, sukuriantys atmosferą. Visi vizualiniai ir garsiniai efektai veikė kartu su veiksmu, dialogais, buvo integrali, nepakeičiama spektaklio dalis. Sąmoningai ir detalai sukurta estetika vaizdavo tą patį, ką rodė ir kalbėjo aktoriai, taip įtraukus visus žiūrovų pojūčius sustiprinta vaidinimo idėja ir jos emocinis poveikis. Vaidinimo eigoje vis daugėjo šiukšlių, netvarkos ir čia jau įsiterpia subjektyvus požiūris – man tai patiko, buvo smagu, paveiku, netikėta, nuoseklu, bet kai kuriems putplasčio graužimas, anglys, ir šiukšlyno estetika tiesiog negražūs ar nepriimtini (ir tai visai suprantama). Aktorius reikėtų pagirti už įdėtą darbą – vaidyba puiki. Dialogai bei monologai nebuvo tobuli ir keliose vietose intonacijos suskambėjo nenatūraliai, bet pirmą kartą licėjyje stebėjau išraiškingą vaidybą visu kūnu, kuomet ir be žodžių, iš judesių buvo galima puikiai suprasti, kas vyksta ir ką tu norima pasakyti. Tai labiausiai pavyko keturiems

homunkulams Nojui, Urtei, Rokui ir Ūlai, o judesio intencijos ir savo kūno pajautimo kiek trūko Jokūbui (akys kliuvo už nuolatinio plaukų taisymosi ir pan.), bet tai beveik atpirkto įsijautimas į chaotišką vaidmenį. Susitvarkyta ir su improvizacija – aktoriai nesutriko pirmą kartą vaidindami su anglimi ir dažais. Vienas ryškiausių renginio bruožų – puikus humoro jausmas ir savotiška drąsa, įžūlumas. Tamsias idėjas šviesino nebanalūs *prikolai*, pabarstyta ir mažiau suprantamų nuorodų, skirtų daugiausiai pasijuokti patiems aktoriams, kaip tylos minutė (Henrikui Doktorui). Nemeluosiu, po vaidinimo man paaiškino ir tik tuomet supratau kelis „anekdotus“. Na, o kontraversiška drąsa – satyra, provokacijos, vulgarumas, ironija, homoerotika, savotiškas pasityčiojimas, vidurinis pirštas autoritetams ar „autoritetams“. Pavojingai balansuota ant ribos tarp laisvos saviraiškos ir nepagarbos, nepadorumo (o kas padoru, jau kiekvienas supranta savaip) ir į kurią pusę labiau nusviro vaidinimas vėlgi priklauso nuo subjektyvaus požiūrio. Pati neturiu aiškos nuomonės – sakyčiau, pagirtinas sustovėjimas, bet ne iki galo, gal per daug piktumo ir vietomis „rezistencija“ suskamba kaip ožiavimasis.

Labiausiai šis Šimtadienis iš kitų matytų vaidinimų išsiskyrė dideliu šuoliu į priekį idėjų raiškos būdu – nuo realistinio konkrečios istorijos pasakojimo pereita prie simbolinio vaizdavimo. Buvo jaučiamas kūrėjų apsiskaitymas. Pats siužetas, galima būtų sakyti, net klasikinis – mefistofeliškas velnias, įsitikinęs bloga žmonijos prigimtimi, gundo ir klystkeliais vedžioja žmones, kurie galiausiai atranda kelią. Viso vaidinimo raiškos ir estetikos kontekste šis siužetas nebuvo nuspėjamas ir net blogietis – virsta – geriečiu pabaiga nepasirodė banali. Žinoma, čia visgi ne klasikinis, o postmodernus spektaklis – interpretuojamos įvairios senos idėjos, simboliai turi daugiaprasmiškumo matmenį. Tai geriausiai iliustruoja rutulys (ar kita erdvinė figūra), tas siekiamas aukštesnis Kažkas (gal Maslow piramidės viršūnė – saviraiška, gal kūryba, laisvė ar dar kas nors).

Toks suabstraktinimas labai padėjo išsaugoti nemoralizuojantį toną, paliko vietos asmeninėms interpretacijoms.

nenustebčiau kažką panašaus pamačiusi ir tikrame teatre. Visgi net ir labai puikius bei mylimus dalykus verta apžvelgti iš įvairių pusių ir pamatyti, kas juose yra kritikuotino. Šiuo atveju tai yra nesubalansuotumas – 1 val. 15 min. trukęs žmonių nesutarimų, kvailumo, nesugebėjimo sugyventi, nepasitikėjimo, apsimetinėjimo, beprasmybės vaizdavimas nenugalimas 7 min. trukmės laimingos pabaigos. Nors ir labai graži, pabaiga (mano interpretacija – kūryba, abejojimas primesta tvarka, empatija patvirtina žmonių gerumą ir gali suteikti laisvę, sugyvenimą nepaisant skirtumų) savo emociniu krūviu neatsvėrė viso spektaklio (nors ir komiško) negatyvo. Tą valandą penkiolika minučių vis buvo kartojama – gyvename šūde, žmonės egoistiški ir viskas nieko nereiškia, žiūrovas skatintas iš to pasijuokti, bet idėja visgi tamsi. Siužete įvykęs pasikeitimas nuo „šūdo“ prie „nešūdo“ atrodo per staigus tarp visų kitų nuosekliai ištėtų scenų, trūko perėjimo, bendrumo ir sutarimo, todėl pokytis pasirodė nenatūralus ir neturėjo tokio stipraus emocinio poveikio, kokį galėjo turėti. Žinoma, buvo pasiektas dugnas, į skutus suplėšyta geradarė, tačiau aiškiai nepavaizduotas veikėjų vidinis vyksmas, kaltė ar susivokimas, tik lyg iš niekur nieko nuskambėjo

frazė – „O gal ten iš tikro ne sfera?“ Aistės personažas išsišoka kaip vienintelis, neturintis beveik jokios charakteristikos ar motyvacijos, ar bent jau ne tokios aiškios, kokią turi kiti. Kadangi paslaptį gelbėtoja pasirodo kaip atsitiktinis veiksnys, peršasi nesmagus klausimas – jei ne atsitiktinumas, ar žmonės išvis kada nors atsipeikėtų? Gal būtų buvę geriau, jei ji būtų turėjusi daugiau nei kelias minutes ant scenos, jei būtų daugiau paaiškinta, kas ji tokia ir kodėl bando padėti. Tam priežastinio ryšio ir perėjimo natūralumui trūko vos kelių minučių veiksmo, vos kelių emocinių atspalvių potėpių tarp gelbėtojos suplėšymo ir iškeltos klausimo. Bet jei jau labai pesimistiškai ir kritiškai norite vertinti, galima pagalvoti, kad trečiokai norėjo išreikšti visas neigiamas mintis ir kritiką, bet prisiminė, kad čia Šimtadienis ir dvyliktokams turbūt reikia ir vilties apie jų ateitį. Apie tokio abstraktaus ir daugiaprasmiško spektaklio kūrybos procesą bei aiškias intencijas belieka klausti jo kūrėjų. Spektaklis, jo idėjos, problematika, sukeltos emocijos – visa čia labai nevienareikšmiška, subjektyvu ir būtent šiuo neaiškumu kelia bendresnius klausimus, kuriems atsakymų neturiu ir palieku kiekvienam apsvarstyti pačiam. Tad kiek vertingas ir veiksmingas menas,

Nežinau, ar išmanantys teatro subtilybes man pritartų, bet aš

kuris kupinas cinizmo ir šiukšlyno? Ar visuomenės, laikmečio ar bendruomenės kritika, neparodanti tikrų (šiuo atveju, daugiau nei minimaliai nagrinėtų ir emociškai paveikių) galimų sprendimų pati save pateisina? Ar menas apskritai turi pareigą teikti vilties, parodyti šviesą, gerąją pusę, išeitį? Gal kam gali pasirodyti, kad ne vieta ir ne laikas apie tai samprotauti, arba kad čia šitų dalykų net nėra, bet spektaklis tikrai nevaikiškas, negalima numoti ranka kaip paaugliško maišto – jį reikia priimti ir vertinti pagal rimtus

standartus. Šis vaidinimas ir turėtų priversti mąstyti apie jo paties teisumą bei vertę, kaip ir bet koks neprisitaikėliškas meno kūrinys.

Rodos, nebėra nieko, ką būtų galima patarti trečiokams, puikiai įvaldžiusiems licėjaus sceną. Padaręs tokią didelę pažangą, trečias kursas akivaizdžiai gali įvertinti savo darbą ir savarankiškai tobulėti. Gal tas cinizmas augant nuslops, o gal jis savotiškai natūralus ir simptomiškas dabartinio pasaulio būklei – su laiku paaškės. Svarbu, kad jie sukūrė kažką originalaus ir individualaus,

pagal kurso dvasią, pasitikėjo savo jėgomis ir vizija rizikuodami bei padarė renginį, kuriuo patys pagaliau nedvejodami gali didžiuotis. Įėjusi į salę su ta pirmąja nuostabos ir džiugesio emocija, po visų apsvarstymų išeinu su mažiau vienaprasmiško susižavėjimo, bet su vertingais apmąstymais ir nė ką nepamažėjusia šypsena. Ačiū jums, trečiokai, už išskirtinį ir nepamirštamą Šimtadienį.

IEVA OSOBLIVEC,
IV KURSAS

„Sunku sugalvoti geresnę rytinės dalies iliustraciją, nei tai, kad direktorius leido daryti savo veido fotosieną, o vakarinės – ta akimirka, kai per vaidinimą Jokūbo mestas kamuolys sustojo per penkis centimetrus nuo scenos krašto.“ – PATRIKAS VANAGAS

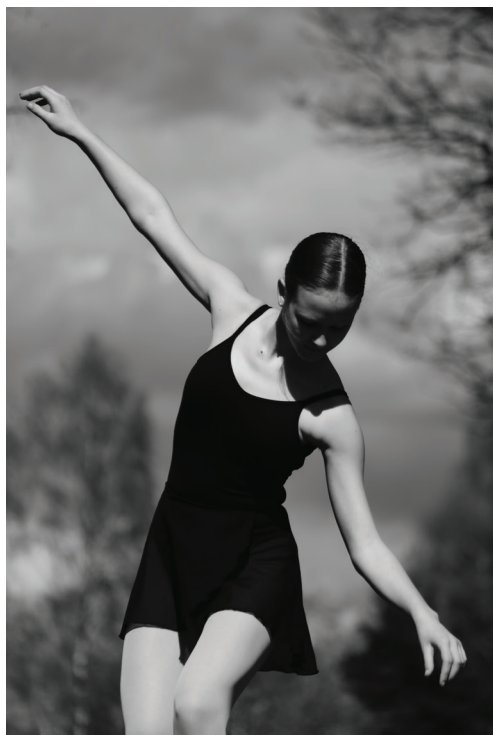
„Manyčiau, kad trečiokus būtų galima pavadinti formos specialistais. Viskas stebino ir vertė gėrėtis mokinių sprendimais. Vis dėlto, nors forma buvo subalansuota rytinei daliai, mano manymu, ji buvo per daug sureikšmintą spektaklio metu. Kartais sunku būdavo sekti, ką norima pasakyti, nes dėmesį labai traukdavo tai, kaip norima pasakyti. Dėl to pasigedau spektaklyje aiškaus turinio.“ – ELVIS LEPCARDINAS

„Bene pirmą kartą per mūsų ketverius metus, praleistus licėje, renginys išprovokavo kontraversiškų nuomonių. Jei nuoširdžiai šnekanč, turbūt pirmą kartą renginys ištis buvo vertas diskusijos. Gerbiame trečiokai sugebėjo sukurti mokyklai seansą, kuris buvo pakankamai iššaukiantis bei efektingas, jog įgytų kartu ir susižavėjusiųjų, ir aršių kritikų, supriešintų tarpusavy ir jaunosios, ir vyresniosios kartos licėjaus protus.“ – MARTYNAS BENYS

Nuotraukų autorius PATRIKAS VANAGAS
Iliustravo URTĖ LUČIŪNAITĖ

PHOTOLIC KONKURSAS

SIMONAS ŠIMĖNAS. (sports+close up, skaitmeninė)

Balta elegancija ir juodas triko

EMILIJA PALIVONAITĖ. (street+documentary, skaitmeninė)

Promenade

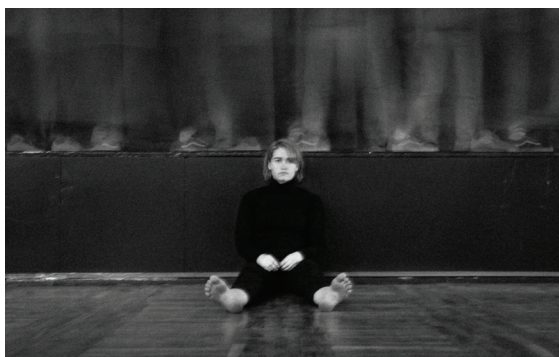
LAURA KARLONAITĖ.
(people+landscape, skaitmeninė)

Gimimas

Gyvenimas

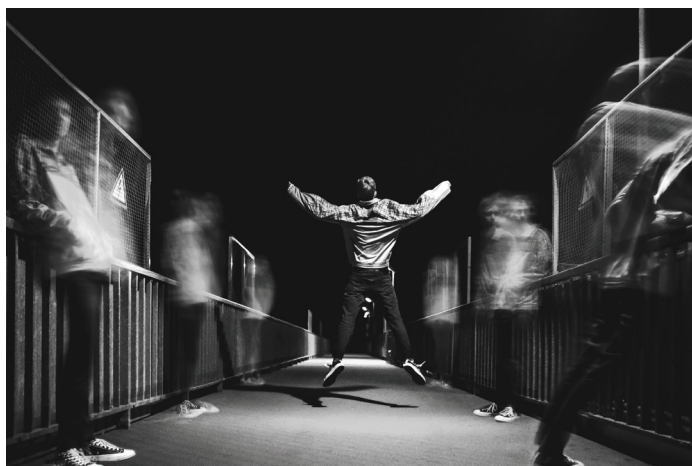

Mirtis

IEVA OSOBLIVIEC. (action+monochromatic, skaitmeninė)

EGLĖ STANKEVIČIŪTĖ. (food+landscape, skaitmeninė)

The Exodus

PATRIKAS VANAGAS.
(night+low angle, skaitmeninė)

POKALBIS SU FOTOMENININKU ALGIMANTU ČERNIAUSKU

Pavasario popietę keturiese – Ieva, Kristupas, Aušrinė ir mokytoja Asta Karaliūtė-Bredelienė – važiuojame į Merkinę pasikalbėti su ten gyvenančiu fotomenininku Algimantu Černiausku, vienu iš dviejų Brolių Černiauskų. Būtent tokiu pseudonimu yra pasirašinėjama jau 4 dešimtmečius besitęsianti menininkų bendra kūryba, nugulusi į albumus „Fotografija I“ (2009), „Nerūpėjo niekur išvažiuoti“ (2015), „Tarp žemės ir dangaus“ (2016), „Fotografija II“ (2017), matoma parodose. Kalbėjomės apie meną, žmones, gyvenimą.

APIE FOTOGRAFIJĄ IR ŽMONES

AUŠRINĖ: Bevartydama Jūsų albumus pastebėjau, jog yra daug portretinių senolių nuotraukų. Fotografavimo akte dalyvauja trys: fotografas, fotoaparatas ir fotografuojamas žmogus. Ar Jūs tenorite nuspausti mygtuką, ar kažkaip pats leidžiate tam žmogui prasiskleisti ir įkvėpiate nuotraukos akimirką? Kur Jūsų kaip fotografo vieta ir rolė?

ALGIMANTAS ČERNIAUSKAS: Labai sunku pasakyti... Jūs gal labiau pripratę prie to vizualaus kopijavimo, tiražavimo... Tačiau dar yra išlikęs ir natūralus noras fotografijai atrodyti gražesniu, protingesniu. Ir kai į žmogų nukrypsta profesionali kamera, tai dauguma, ypač senosios kartos, ką daro? Jei kur išretėję plaukai, tai juos tik opa!, užkelsiu, paslėpsiu. Arba „Oi, aš čia nesiskutęs...“ Natūralus noras atrodyti gražiau. Iš tikrųjų, jūsų klausimas stiprus. Žmogus turi tokiu atveju atsiverti, turi nebijoti. Ir fotoaparatas tampa kaip trečia akis. Trečia akis, per kurią žmogus atsiskleidžia, nors galbūt tą akimirką net nepajunti. Ir būna taip, kad žmogų fotografuoti vieną kartą gyvenime ir viskas tvarkoje, bet gali tekti vieną, du, tris, penkis, dešimt kartų, ir vis tiek žmogus užsidaręs. Reikalinga kažkokia akimirka – sunkiai suvokiama, sunkiai pagaunama – kai žmogus nebebijo atsiverti. Kada ji gali ateiti? Vienas Dievas žino. Gali patį artimiausią žmogų, kuris tavęs nebijo, bandyti fotografuoti, ir vis tiek jis gali būti užsisklendęs. Ne vieną kartą fotografavome tokį kryždirbį mūsų krašte – Plutulevičių. Įvairioj aplinkoj, su kunigu, kartą šventinant kryžių partizanams... Na niekaip neatsiveria žmogus, nors tu ką! O vienąsyk nueinam ir jis daro tą paprastą, šventą darbą kaime – mėžia mėšlą. Jis viską palieka, ateina ir tik rankas opa! (Iškelia rankas į viršų). Kaip koks Napalys atsiveria ir pamatai, koks gražus žmogus, visas žydi tame darbe. Iš tiesų tą akimirka ne mūsų nuopelnas yra. Čia kažkas ją padovanoja. Tas pats ir su kraštovaizdžiu. Jūs galite

sugrįžti į tą vietą bet kiek kartų, bet to paties nepakartosite. Kitoks saulės blyksnis, kitokios figūros, dar išimk žmones iš tenai – viskas! Nebematai mastelio, nematai šitos pasakos, paslapties. Iš tikrųjų, ta akimirka yra labai labai trumpa. Jeigu jos neišnaudoji, paskui nepakartos niekada... Jeigu nesugebėjai pasidžiaugti, pamatyti... kažkas leido tau įamžinti ir gerai. Mes turbūt čia niekuo dėti.

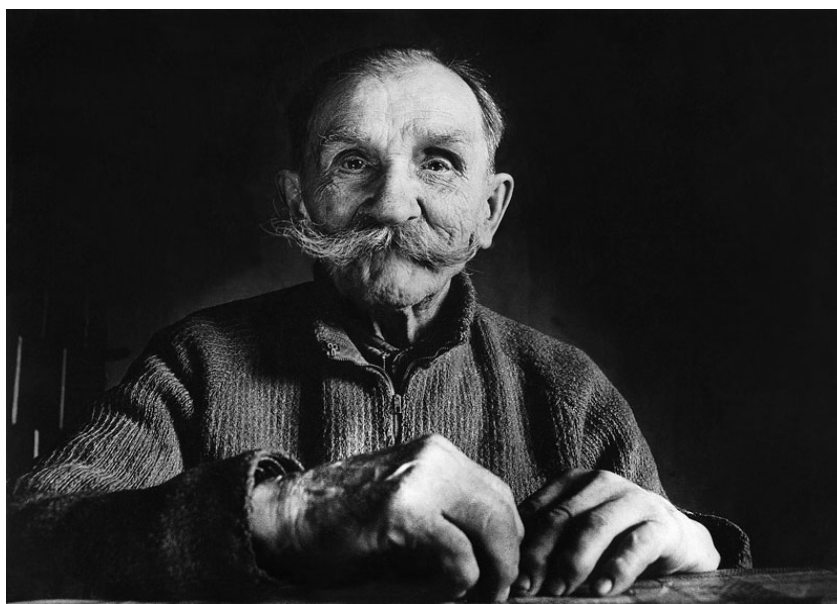
KRISTUPAS: Kaip Jūs susitariate kokio nors žmogaus namuose jį nufotografuoti ir kaip vyksta visas procesas nuo pat pirmo kontakto su žmogumi iki galutinio rezultato – nuotraukos?

A.Č.: Turi atsirasti bendrų interesų, bendro gyvenimo laukas. Atėjus iš visai kitos erdvės – ar kultūrinės, ar gyvenimo erdvės – pakliūti į tą aplinką. Žmogus pirmiausia nenorės fotografuotis, jis tavęs neįsileis. O jeigu įsileis, kaip ir kalbėjome, jis iš karto norės būti su fraku, su šlipsu ir visa kita... O kai ateini toks pats, su tais pačiais kvapais, tais pačiais rūbais, tais pačiais batais, tada jis gali tave įleisti. Įleisti ir fotografuotis nežiūrėdamas, kad kas nors palovėję ne ten numesta ar kaba koks nors rūbėlis, seniai matęs skalbyklą. Svarbu būti iš tos pačios aplinkos, to paties gyvenimo.

K.: Tai pirmiausia įsileisti žmogų į save ir tada tikėtis, jog ir jis įsileis.

A.Č.: Taip, vienareikšmiškai. Be šito nieko nebus.

A.Č.: Sovietmečiu su broliu darėme montažus. Labai mylėjom Vilnių. Mes Vilniaus senamiestį savo laiku perėjom stogais, jūs to senamiestčio tikrai jau niekada nepamatysite. Su tais tamsiais, specifiniais kvapais, tais kiemais, perėjimais... Bet mesėjome stogais ir žiūrėjome į pasakų, bokštų Vilnių, čia buvusių vienuolynų, bažnyčių Vilnių. Ir mes jį montažuose darėme truputį kitokį – šalantį, apsnigtą, prarastą; Vilnių – karalių miestą, galų gale, karalių sapną, kuris buvo užspaustas tuomečio būvio. Montažai neblogi, kadangi tai yra tam tikra Ezopo kalba. Gali paslėpti, užšifruoti kažką. Bet kamerinė fotografija, kai fiksuoji gyvenimą, konkrečiai žmogų, aplinką, įvykius, situacijas, yra ištisa poema. Montažu gali sukurti posmelį, na, dvi koncentruotas eilutes. Bet tai, ką leidžia užfiksuoti paprasta kamerinė fotografija, yra visa poema. Paskui, praėjus daugeliui metų, pradedi žiūrėti, kaip žmogus apsirengęs, kokie jo akinukai, kokia jo šukuosena, kokia jo laikysena. Jei paimtumėte vartyti prieškarinio fotografijas, ar tai būtų Buračo, ar Augustino, ar kitų fotografų darbai, tai reikėtų atkreipti dėmesį, kaip atrodė to meto žmonės. Juk jie fotografavo ne kunigaikščius, ne dvarponius, o tuos paprastus kaimo žmones. Ir elgetaujančius, galų gale. Dūminėse pirkiose... Bet kokia vidinė savijauta! Žmonės tokie orūs, nebijo savęs parodyti, rodo savo gyvenimo vertę. Kaip pasikeitė fotografinis vaizdas po 1944 metų, sovietinės okupacijos laikotarpiu! Reikėtų sudėti fotografijas ir palyginti. Pamatytumėte akivaizdų skirtumą – žmogus pradeda slėptis, jis savo gyvenimą slepia.

APIE LAIKUS IR NAMUS

AČ.: Gimiau aš Igarkoj, zapoliarnij kraj (liet. už poliarinio rato), labai toli. Paskui persikėlė tėvai į Krasnojarską, į žemyninę dalį labiau. Kai rusų brigadininkas sužinojo, kad tėvelis ruošiasi su šeima važiuoti į Lietuvą be leidimo, pasakė: „Jonai, kur tu ruošiesi? Čia esi gerbiamas žmogus. O grįžęs į Lietuvą tu gi būsi liaudies priešas.“ Taip ir buvo. Va, jis tą žinojo. Rusai puikiai žinojo tą sistemą. Mūsų laimei, kad mes truputėlį mažiau paragavom jos, o Rusijoje ta velniava nuo 1917-ųjų metų spaudžia žmones. Čia mažiau gavom, tai užtat spėjom dar atgimt šiaip ne taip. Sunkiai, sunkiai, bet judam į priekį.

ASTA: Bet Jūs Giedraičiuose ir užaugot, kur Jūsų brolis gyvena?

AČ.: Taip, brolis iki šiol dar Giedraičiuose. Jau vėliau, kai įsikabinom Lietuvoj, tai leido gyventi be teisės tėviškėje ir didesniuose Lietuvos miestuose. Pradėjau eiti į mokyklą Giedraičiuose, ją ir baigiau, tačiau jau vidurinėje mokykloje žinojau, ko man tikrai neleis studijuoti. Mokytojų buvo įvairių, visais laikais. Tai geranoriški mokytojai pasakė. Žinojo, ko aš noriu, kur yra šioke tokie gabumai. Sakau, kad aš norėčiau studijuoti istoriją arba žurnalistiką. Sako: „Šitų dalykų tau tikrai nieks neleis studijuoti. Net nebandyk.“ Jums tai sunku suvokt, šitai kartai durys atviros – eik, kur nori, belsk, atsidarys durys, jei ne – per langą įlipsi (juokiasi).

A.: Taip nebūna, kad nebūtų problemų. Bet iš tikrųjų tai taip yra.

AČ.: Problemų tai be jokios abejonės yra. Jauna karta kelia iššūkį sau. Nereikia galvot, kad jiems kelias rožių žiedlapiais klotas. Jie turės savų spyglių susirinkti, savus vainikus susidėti, persmelks iki širdies gelmės tos problemos, kurių mes gal net nesuvokiam. Iš tikrųjų, nesuvokiam tos informacijos lavinos, kurios galbūt savo laiku pavydėjom, kai mes mažai turėjom informacijos. O jiems reikia atsirinkti iš to srauto, kas temps žemyn, o kas augins.

AČ.: Keliai jūsų įvairūs bus. Turiu keturis sūnus, vienas iš jų dabar į Portugaliją nulėkęs rezidencijai. Nežinau, gal su laiku išvažiuos, bet kol kas trys gyvena Lietuvoje. Aš pasakysiu taip – jūsų nepaleis. Šita žemė. Nesvarbu, ar tai Vilnius – kiekvienas turi savo tėvų gimtas vietas, jos retą žmogų gali paleisti. Turi būti žmogus apskritai be šaknų, kosmopolitas, gyvenantis kur nors Niujorke ar Maskvoj [kad paleistų]. Bet aš iš savo patirties žinau, kad šitą žemę, netgi kai tu joje negimsti, prisimeni. Nesvarbu, kad aš gimiau kažkur tai toli – Sibire, Igarkoj – ir nemokėjau lietuviškai. Bet, kai aš grįžau čia su tėveliais, mane du vyresnieji broliai vedė tėviškės takais, kuriais neturėjau laimės augti vedamas už tėvelių rankų. Sodybos nėra nė ženklo. Ir aš ištarčiau sakinį, kurio neprisimenu, bet kurį man priminė broliai po daugelio metų. Aš toje vietoje, kur buvo sodyba, pasakiau: „Čto to mne zdes serdce mnojit“ (liet. kažko man šičia maudžia širdį). Nieko nėra ir staiga ta genetinė atmintis iššoka į galvą. Aš manau, kad ir jūs nuo jos niekur nepabėgsit. Čia ne prakeikimas (juokiasi).

APIE MOKYTOJUS

AČ.: Jūs žinot Mykolą Kleopą Oginskį, tokį kompozitorių? Oginskio Polonezas juk iki šiol visiem širdį drasko. Daugelis melodijų, kurias jūs klausote, kurios dabar populiarios, numirs, už pusmečio, metų niekas jų neprisimins. O Oginskio polonezai skambėjo ir skambės. O kas jį išaugino? Šeima ir mokytojas. Jis turėjo fantastišką mokytoją, kuris mokė, atrodo, Austrijos imperatorių, ir tėvas Oginskis tą mokytoją pasiėmė į Rietavą. Kartą jaunas kunigaikštis Oginskiukas trenkia antausį tarnui. Ir ką padaro mokytojas: jis kunigaikštį paklupdo tarną akivaizdoje. Ne tarno, o tarnų. Su reikalavimu atsiprašyt. Ir jisai atsiprašo. To mokytojo neišvijo Oginskis. Dabartinėj Baltarusijos teritorijoje yra vienas iš Oginskių dvarų, ten parke yra labai simboliškas akmuo, būtent Oginskio dedikacija mokytojui, kuris kadaise paklupdė jį ant kelių. Dėkingumas, kad jisai jį išaugino. Tai yra neįtikėtinas dalykas – reikšmė mokytojo. Na, kiek gyvenime mes sutinkam mokytojų, kuriuos ir po 20 metų gali pavadinti mokytoju? Smagu turėti, prisiminti mokytoją, kuris tave pastūmėjo, sustabdė galbūt kažkur. Už tą stabdymą galbūt daugiausia yra pykstama, bet iš tikrųjų metai prabėga ir pamatai, kad teisingai sakė. Ne visada reikia stumti, kartais reikia stabdyti kažkur.

IEVA: Manau, svarbu sugebėti matyti, kad ir mokytojai nėra idealūs žmonės. Reikia visus, net ir autoritetus, vertinti.

A.Č.: Tai labai gražus dalykas. Vėlgi, jūs gyvenat absoliučiai kitoje epochoje. Jūs jau galite vertinti mokytojus kritiškai. Nes mano laikotarpiu, kai augau, jokios kritikos nebuvo. Stovim ant geležinkelio bėgių, važiuojam į šviesų rytojų, kairėn dešinėn nežiūrim. Ir nesvarstom. Herojus yra arba juodas, arba baltas. Jokių niuansų, jokių atspalvių. O jūs jau galite pasakyti. Matyti mokytojo žinių spragas – tai pagarba ir mokytojui, jeigu jis tą supranta, ir mokiniui. Neduok Dieve, jeigu mokytojas įsižeis ir sakys: „Kaip tu drįsti už mane daugiau žinoti.“ Jeigu mokytojas išgirsta, jis gali pasidžiaugti mokiniu, kuris tiesiog auga akyse ir jį patį praauga. Reikia išgirsti.

APIE VAIKYSTĘ

K.: Aš dar nemoku žaisti suaugusių žaidimo. Man viskas, kas suaugusių pasauly, atrodo taip kvaila.

A.Č.: [Mane] Ką tik pavadino kvailiu! (Juokiasi) Gerai skamba. Subtiliai, gražiai... Iš tikrųjų tai aš sutikčiau. Pasaulis jaunimui pasikeitė. Jeigu paimtume mano kartą, tai ten buvo iš tikrųjų daug neteisybės, sakykim, slėpimo teisybės. O dabartinė karta auga atvira. Jūs iš tikrųjų didžiulę gyvenimo dovaną gavot. Jums tėvai gali viską pasakoti apie savo patirtis, mokytojai nebe tiek meluoja, žymiai mažiau (šypsosi). Va, mano laikais tai visi buvo priversti slėpti, nesakyti, nutylėti kažką. O jūsų laikas yra pats geriausias, mano akimis žiūrint. Pavydėt galiu jums jūsų galimybių augti.

l.: Man dar dabar yra vaikystė... Nežinau, aš save vaiku laikau.

K.: Aš irgi nesijaučiu suaugęs.

A.Č.: To ir linkiu. Iš tikrųjų, išlikti vaiko akimis – čia gyvenimo dovana, tai vienas iš Čiurlionio užkalbėjimų – kad į gyvenimą reikia žvelgti vaiko akimis. Tai yra fantastika. Blogiausia, – kai mes, seniai, užsimerkiame, aptraukia akis kažkokia migla – patirtis ar dar kas nors, – ir nustojam stebėti pasaulį, jo grožį. Labai dažnai taip būna. Linkiu ir toliau taip vaikų akimis žiūrėti.

Interviu iš A. Černiausko ėmė IEVA OSOBLIVEC, KRISTUPAS ZMEJAUSKAS, AUŠRINĖ DAMUŠYTĖ, ASTA KARALIŪTĖ-BREDELIENĖ
Nuotraukų autorius ALGIMANTAS ČERNIAUSKAS

ANAPUS DRABUŽIŲ

Tai ne tik būdas apsisaugoti nuo žnaibančio šalčio ar išvengti įvaizdžio „Ieva ir Adomas Rojaus sode“.

Mada – tai milijoninė industrija, tikras pinigų fabrikas, socialinis reiškinys, bet vis dėlto stilius yra tai, ką galėtume pavadinti meno forma. Jis – išliekantis, amžinas ir unikalus. Todėl šiandien kalbame apie jį. Išskirtinio stiliaus pavyzdžių mums toli ieškoti nereikia, nes ir patys liceistai neretai atrodo it nužengę nuo „Mados infekcijos“ podiumo. O atėjus pavasariui ir atšilus orams vis daugiau jų išsitraukia savo (pa)vasarinius apdarus ir žengia demonstruoti savo aprangos į koridorius. Tikriausiai esate pastebėję šiuos stileivas, o jei ne, susipažinkite.

ŠI MENO KŪRINĮ VADINU
„ŠIA SAVAITĖ NETURIU
MOTIVACIJOS TVARKYTIS“

KLAUSIMAI

1. Kur semiesi įkvėpimo?
2. Kaip apibūdintum savo stilių?
3. Tavo stiliaus patarimas...?

URTĖ BEATRICHĖ BAUBLYTĖ TB1

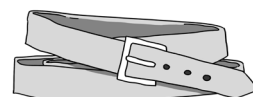

1. Iš vidinės kūrybiškumo versmės Drabužius bei kitas detales renkuosi intuityviai – „Krito į akį? Imu,“ – nepriklausomai, ar tinka prie turimo garderobo. Jų derinimas man kaip žaidimas.
2. Kas nors ryškaus ar spalvingo, tačiau visad stengiuosi išlaikyti tvarką. Išbaigtumo suteikia priderinti spalvoti akių pravažai, pritraukiantys po lygiai susižavėjimo ir priekaištų iš aplinkinių.
3. Nebijoti atrodyti taip, kaip „šaukia širdis“: ar spalvotai, ar juodai. Iš pradžių gali būti nedrąsu, bet savijauta nuo to tikrai pagerės.

AKVILĖ GELŽINTĖ II KURSAS

1. Iš gotikinės architektūros (visko daug ir tamsu)
2. Jei Steveną Tylerį sukryžmintum su Alice Cooperiu ir paverstum moterim, tai būčiau aš.
3. Nėra blogos aprangos, yra per mažai aksesuarų.

ANDRĖJA JUŠKAITĖ II KURSAS

1. Visi gauname panašų kiekį informacijos, matyt, tiesiog skiriu daugiau laiko informacijos apie rūbus rūšiavimui ir pritaikymui sau
2. Mėgstu save rengti, lyg būčiau savo pačios lėlė – kiekvieną rytą įrūbinu savo nuotaiką, todėl lengva nuspėti, kaip esu nusiteikęs. Smagu, kaip priklausomai nuo aprangos keičiasi manieros ar eisenos.
3. Linksmintis. Beje, diržai yra ne vien atžalų mušimui.

1. Įkvėpimo semiuosi daugiausia internete iš mados puslapių, iš gatvėje pamatytų žmonių, muzikos.
2. Nežinau, kaip jį pavadinti, bet dažniausiai rengiuosi tamsiai, visada patogiai, stengiuosi maišyti 2000 metų stilių su šiuolaikiniu.
3. Nebijokite išeiti iš savo komforto zonos ir negalvokite, ką apie jus mano kiti.

JUOZAS RAKLEVIČIUS TBI

KASPARAS ADOMAITIS TBI

1. Vietnamo karo plakatai, Ralph Lauren, mano tėtis ir truputis devyniasdešimtųjų mimikos išskyla mintyse, kai iš ryto krutu link spintos
2. Atsakinga tvarka. Mano apranga atspindi nuotaiką, aplinkos etosą ir vakarykštę klausytą muziką.
3. Renkis taip, kad tik iš dėvimų drabužių būtų galima įspėti nuotaiką ir tikslą, veidas tegul miega.

BARBORA KILIKEVIČIŪTĖ I KURSAS

1. Mane įkvepia lithuanian fashion influencer L. B.
2. Mišinys tarp korėjietiško ir prancūziško streetstyle.
3. Nebūtina sekti visų naujausių trendų, kad atrodytum stilingai.

RŪTA ŠAKYTĖ IV KURSAS

1. Instagram. Keli favoritai: @erikabowes, @arvidabystrom, @violette_fr. Taip pat serialai! „Mad Men“, „Seksas ir miestas“, t.t. ne tik įkvepiantys, bet ir įdomūs. p.s. – dar viena puiki IG paskyra - @everyoutfitsatc.
2. Eklektiškas. Nuolat svyruoja tarp „low-key“ ir „extra“.
3. Dėl „fast fashion“ kenčia planeta ir milijonai socialiai nuskriaustų moterų. Apsipirkinėdami ne vien „H&M“ ir „Zaroje“, o „Humanose“, „Vinted“, „Depop ir pan. ne tik sutaupysite ir mažiau teršite aplinką, bet ir rasite unikalių stiliaus detalių.

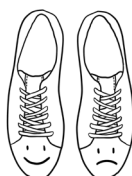

GERTRŪDA BIELIAUSKAITĖ IV KURSAS

1. Įkvėpimo semiuosi iš Winona Ryder ir drąsių aplinkinių stiliaus pasirinkimų.
2. Minimalios pastangos ir maksimalūs rezultatai.
3. Jauskis patogiai ir gerai atrodysi.

Parengė RŪTA MARIJA BIRUTYTĖ
Nuotraukų autorius PATRIKAS VANAGAS
Iliustravo MARTYNA KEMEKLYTĖ

SVARBIAUSIA PALIKTI ĮSPŪDĮ

„Slemas (angl. slam) – tai atliekamosios, raiškiosios poezijos (plat)forma. Necenzūruotos (nebūtinai necenzūrinės) poezijos vakarai. Tai poetų varžytuvės, nuobodžiam poezijos skaitymų tonui nepaklūstantis poetinis tūsas.“ knygos „Slemas Lietuvoje!“ prakalboje rašo Žygimantas Kudirka-Mesijus.

Paskutinį mėnesio ketvirtadienį jaunieji (vis dažniau ir vyresni) menininkai, mianininkai, hipsteriai ir visokio plauko publika traukia į Vilniaus traukinių stotį. Atgyjantis rajonas jau senokai tapo prieglobsčiu sakytinio žodžio (spoken word), o tiksliau – slemo poezijos mėgėjams, prijautėjams ir kitokiems -ėjams. Tai kas tas slemas?

KONTEKSTUI

Slemas, kaip atskira poezijos kryptis, pradėjo rasti aštuoniasdešimtaisiais Amerikoje kaip maištinga alternatyva tradicinės poezijos skaitymams, siekianti „išlaisvinti“ poeziją iš akademinės aplinkos tradicijų, taisyklių ir rėmų bei padaryti ją patrauklią plačiajai auditorijai. Per tris dešimtmečius išpopuliarėjo visame pasaulyje ir, drąsiai teigiant, užsitarnavo

savarankiškos meno rūšies statusą. Dabar rengiami reguliarius Europos, pasaulio čempionatai, slemo skaitymai, klausymai ir improvizacijos. Į lyrikų ir poetų tautą ši poezija atkeliavo prieš dešimtmetį ir po truputį įsitvirtino jos kultūrinėje padangėje – kartą per mėnesį baras „Peronas“ prie senų bėgių prisipildo sausakimšas ir klausos slemerių. Nors jaunas ir nepatyręs, lietuviškas

slemas jau visai neblogo eksporto prekė – Žygimantas Kudirka-Mesijus 2014-aisiais tapo Europos slemo čempionu, o Marius Povilas Elisas Martynenko – reguliarius finalistas ir prizininkas. Būtų pernelyg vilnietiška pamiršti apie likusią Lietuvos dalį, tad verta paminėti, kad šis reiškinys (slemo organizatoriaus ir eksperto Domo Raibio dėka) išplito po visą šalį ir nebeapsiriboja sostine.

KAS, KAIP IR KODĖL

Amerikiečių poeto Marc Smith pradėtas rengti Čikagos džiaz klube „Get Me High Lounge“, slemas vietos pobūdžio nepakeitė iki šių dienų – atviri poezijos vakarai dažniausiai rengiami neformalioje aplinkoje: klubuose ar baruose, kur bendravimas tarp publikos ir poeto savaime yra lygiavertis ir betarpiškas. Būtent jie ir yra du pagrindiniai renginio elementai, kurie slemui vienodai svarbūs. Publika, iš kurios klausytojų atsitiktine tvarka sudaroma vertinimo komisija, tampa savotišku kūrinių ir atlikimo kokybės barometru, o eilėraščiai vertinami ne tik balais (dažniausiai nuo 1 iki 10), bet ir gyvomis reakcijomis: plojimais, riksmu, švilpimu ar

kitaip reiškiamomis emocijomis. Nepaisant to, kad vystėsi kaip atvira, liberali ir tolerantiška scena, atmetanti tabu ir autoritetų įtaką, slemo poezija visgi įgijo tam tikras taisykles ir principus, kurių turi laikytis visi atlikėjai: Privalai atlikti tik savo kurtą tekstą; Negali užtrukti ilgiau nei 3 minutes, kitaip gali netekti balų (bent Vilniuje į laiką žiūrima labai lanksčiai); Draudžiama naudotis bet kokiais kostiumais, instrumentais, rekvizitais – vienintelis slemerio įrankis yra jo balsas, kurį gali naudoti kaip tik nori. Slemo populiarumą lėmė keletas priežasčių: interaktyvumas, patrauklumas šiuolaikinei publikai (klausytojai laikomi lygiaverčiais

skaitytojams), reaktyvumas į tai, kas vyksta aplink, betarpė komunikacija ir, be abejo, neformali aplinka, neįpareigojanti apsimesti, kad supranti poeziją. Turbūt svarbiausias principas, visgi, vienas – tekstas neatskiriamas nuo atlikimo, jiems skiriamas vienodas dėmesys, t.y. neužtenka parašyti gero teksto, pasirodymas turi intriguoti, jaudinti, juokinti, trumpai – palikti įspūdį. Tematiškai slemas labai įvairus, visgi neretai tekstai labai autobiografiški, apie autoriaus patirtis ir išgyvenimus; taip pat slemą galima išskirti kaip komunikavimo priemonę, kuri atkreipia dėmesį į *mainstream media* aplenkiamus dalykus (psichinė sveikata ir jos stigmatizavimas,

LGBT asmenų gyvenimai, etc.) Tačiau tai nereiškia, kad tekstai turi siekti socialinio teisingumo ar kažkokių kilnių tikslų, dauguma jų tiesiog veikia kaip autoterapija pačiam slemeriui. Siekdami tiek išreikšti save, tiek patikti publikai, poetai nemažai eksperimentuoja. Dažnas žodžių žaismas, kalambūrai, kartais net tiesioginės prasmės neturintys garsai tampa teksto pagrindu, tekstas-žaidimas tampa vienu ryškiausiu slemo motyvų. Dauguma atlikėjų naudoja ir vienokią ar kitokią humoro formą nuo lengvos satyros, saviironijos iki ciniško

sarkazmo, kaip priemonę nevertinti savęs ir pasaulio pernelyg rimtai. Būtent dėl savo jaunumo ir negalutinio išsisknijimo kultūrinėje visuomenėje, lietuviškas slemas dar pasižymi eksperimentų ir ieškojimo gausa, kai senesnėse slemo scenose formuojasi tam tikros tautinės gairės (pavyzdžiui, prancūzams būdingi politiškai angažuoti kūriniai, Vokietijos slemo skaitymai primena stand up komedijos vakarus, jie labai populiarūs tarp klausytojų, britiškasis slemas pasižymi būdingu juoduoju humoru, kartu yra panašus į amerikietiškaį.)

KETVIRTADIENIO VAKARAS „PERONE“

Daug dalykų teoriškai skamba kone nepriekaištingai, tačiau realybėje būna kiek kitaip. Atvirai, manau, kad kiekvienam geriausia pačiam įsitikinti ir pamatyti, kas tas slemas ir kaip tai atrodo, tačiau turiu įspėti dėl kelių dalykų:

1. Kiekviename sleme bent keli pasirodymai būna žmonių, nelabai įdomiai ir su daug klišių pasakojančių apie savo ex arba kitokią nelaimingą meilę, taip vienodai, kad neprisimeni, kuris yra kuris;
2. Panašu, kad absoliuti dauguma slemerių pamiršta trečią taisyklę ir tai, kad jų balsas yra nuostabus instrumentas, todėl taupo savo talentą svarbesniems momentams, skaitydami monotoniškai, be aiškos intonacijos ir dažnai pernelyg pretenzingai, kad būtų įmanoma atkreipti dėmesį;
3. Gerokai prieš 20:00 laisvos sėdimos vietos nebeegzistuoja. Mano nuomone, slemeriai neretai pamiršta, kad svarbu ne tik tai, ką sakai, tačiau tai, kaip sakai. Slemo atvirumas lemia ne tik jo įvarovę, tačiau ir kiekybės persvarą prieš kokybę, tad jis kaip loterija – gali būti visiškai verta palaukti geriausių vakaro tekstų, o gali būti, kad viskas, ką girdėsi, bus nuobodžios klišės. Vis dėlto, manau verta apsilankyti bent kartą ir nuspręsti patiems, galbūt tai atrodys visiškai kitaip, nei atrodo man. Interpretacijų ir vertinimo laisvė, manau, ir yra patraukloji slemo pusė.

Kaip ir bet kokią naują, slemo poeziją visuomenė vertina skirtingai. Daliai slemas atrodo tik nerimtas, lengvabūdis poetinis žaidimas, kitiems – klasikine forma neapsiribojanti galimybė kalbėti apie tai, kas yra svarbu. Tad dėl meninės vertės neretai nesutariama (kai kurių kultūrininkų laikoma populiariąja, lengvąja poezija), tačiau dėl to ji nepraranda savo aktualumo ir komunikacinių gebėjimų, atvirkščiai – atsiranda vis daugiau ja besidominčių ir teigiančių slemo poveikį gaivinant visuomenės susidomėjimą tradicine poezija.

Nepaisant kelių minusų, panašu, kad slemas Lietuvoje toliau gyvuos, o besiformuojančios performatyviosios poezijos tradicijos prisidės tiek prie jo žinomumo visuomenėje, tiek prie tekstų kokybės progreso, o tai, manau, įdomu pamatyti patiems.

Parengė LAURA LISAUSKAITĖ
Iliustravo LAURA KARLONAITĖ

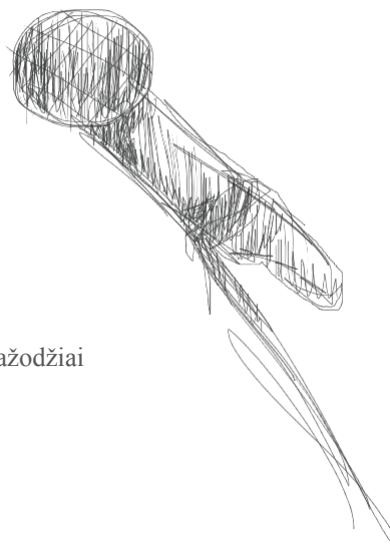
Kala, kala, į galvą kažkas kala
 Kai kartais būna lieki vienas be draugo,
 bet jauti, jog kažkas tave saugo,
 nuo astrolopiteko iki atlupt už bazarą teko
 per tris milijonus evoliucijos metų užaugom.
 Staiga galingesnis už laiką, įstatymą, kultūrą ir išsilavinimą,
 renkies į galvą.
 Kala, protėviai kala
 Mum kalasi kreivi iltiniai dantys ir kojų plaukai ilgesni nei šukuosenos
 Mūsų beždžioniškas plaukas, nes beždžioniškos šaknys

Stūgauja protėviai mus pamatę,
 Džiūgauja, kad mum dar želia pažastys.
 Skusk neskutęs, nuo jų tikrai nepabėgsi, nes mūsų protėviai medžioklę išmano.
 Kala, kraujas į smilkinius kala
 Kai patenki į gym'ą, nes didesnis raumuo – didesnis pasitenkinimas.
 Kala, muzika kala
 Kūnas klube šlampa, beat'as klubus tampo,
 Įsivaizduok tavo baba už dancefloor'o kampo,
 Stebi tave paslapčia, įsikibusi skarą
 Džiaugias – mažylė duoda garą.
 Kala, kala chebra pinigą kala
 Minimum prisivyt,
 Geriau aplenkt, daugiau uždirbt, praaugt, laimėt.
 Kodėl? Nes protėviai konkuruoti šaukia.
 Per postą, per algą, per darbą, per univerą,
 Pereit per peklą dėl statuso ribų nėra,
 Pirmyn į Vakarus, tolyn nuo pragaro.
 Konkistadoras, infiltratas, piligrimas,
 Nors ant kaktos – Aukštojų Šimonių likimas.

Kala, Kalevala mieliau prie širdies gula nei slaviška pasaka,
 Ragana, vilkas ir ašaka.
 Kala, Kalifornijos repas anglosaksiškas – pasaka,
 Bet kai užspringsti ašaka krykštuoja protėvis mongolas – bent keiksmazodžiai
 nuo jo paliko.
 Ne, neliko rytų, gi transą propatėvis iš Afrikos paliko, neliko,
 Nes juk
 Nematei, tai nesvarbu,
 Nesvarbu, tai nerūpi,
 Užmesk ant senelio antklodę – ar jis tau dar rūpi?

Kala, širdis kala
 Kai protėviai žmogum būt šaukia,
 Laukia, kol darysi, ką nori.
 Nori kalbėt, nori žinot, suprast, išmukt, pažint,
 Nori mylėt ir gerbt, brangint, surasti sielos draugą, užjaust, išgirst ir būt išgirstas,
 o po viso to iš..
 Tas dienas, kai nori kurti, kurti bendruomenę, palikimą, kultūrinį paveldą, meną,
 gražų kraštą..
 Tau protėviai sušnibžda:
 Mes alų išradome anksčiau nei raštą.
 Kai nori primuš, praaugt, pralenkt, paliest, pašokt, prakeikt, pragert
 Ir kojų plaukai veši – tai protėviai.
 Protėviai arti, jie tave stebi,
 Džiaugias, kad vienuolis neišaugo, jie tave saugo.

Buvęs ketvirtakursis
MARTYNAS BENYS laimėjo
 licėjaus „SlamJazz“ konkurse
 pirmą vietą atlikdamas slemą.
 Dalinamės vienu iš jo parašytų
 tekstų. Tik tai ne visai slemas,
 slemą reikėtų atlikti. Norėdami
 geriau įsivaizduoti, kaip atrodo
 slemas, tekstą atlikite (ne tik
 skaitykite) bent prieš vieną
 žiūrovą. Šiam tikslui įgyvendinti
 tinka ir veidrodis.

Autorius **MARTYNAS BENYS**

KINO ĮKVĖPIMAI

2018 m. „Kino pavasario“ filmų recenzijos

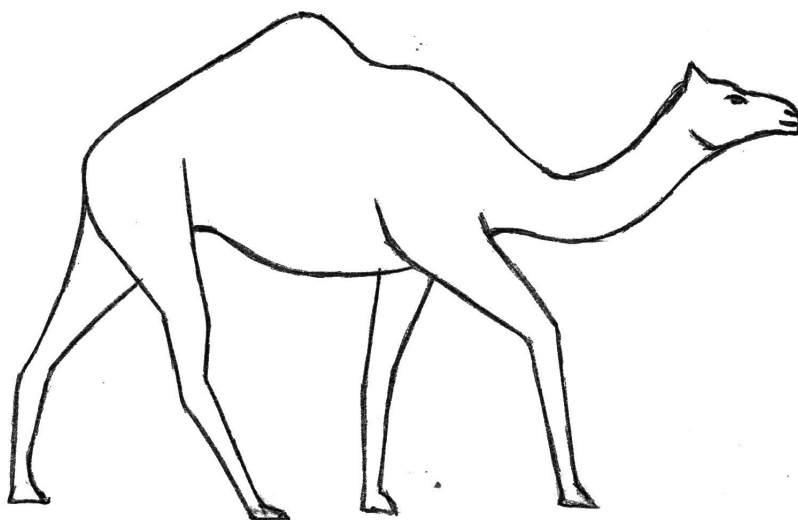
FOKSTROTAS

Fokstrotas – lenkų kilmės žydo režisieriaus Samuelio Maozo juosta, esanti egzistencinės dramos ir juodos komedijos ribose. Fokstrotas – lėtas švelnus šokis, kurį „kad ir kaip šoktum, vis tiek atsidursi toje pačioje vietoje.“ Fokstrotas – jauno Izraelio karinių pajėgų kareivio Jonatano, apie kurio žūtį vieną rytą pranešama jo tėvams, posto pasienyje su Palestina pavadinimas. Filmą sudaro trys vienodos trukmės dalys. Pasak režisieriaus, pirmoji turėtų šokiruoti, antroji – hipnotizuoti, trečioji – priversti susimąstyti. Mano manymu, išpildyti šiuos uždavinius, taip pat atskleisti aibę socialinių ir politinių temų režisieriui pavyko puikiai. Lėtas tempas tėra priedanga kiekviename kadre jaučiamai įtampai, verčiantis stebėtis filmo prasme gausa. Triptiką vienija aiškus kasdienybės ir sukrečiančių įvykių kontrastas bei nuolatinis prasmės ieškojimas, ar dažniau jos neigimas. Šokamas fokstrotas simbolizuoja paralelę tarp karo ir gyvenimo, siejamą tomis pačiomis prasmės paieškomis. Įsijausti į kurią atmosferą padeda nepriekaištingas filmavimo stilius, taikli estetika bei įvairių medijų komponavimas. Subtilus simbolizmas pateikiamas ne kaip bandymas suteikti meninės vertės, o pasakojimo priemonė. Ši kūrybinė komandos išmonė sukuria netikėtų

nušvitimo momentų, glostančių žiūrovo savimeilę ir verčiančių gėrėtis kiekvienu kadru. Viena serialo-klasikos „Bręstantis blogis“ „etikečių“ - plataus kampo kadrai, dažniausiai naudojami norint pabrėžti subjekto, jo veiksmų ir problemų nereikšmingumą jį supančio pasaulio atžvilgiu. Šios technikos, idėjiškai puikiai tinkančios filmui, naudojimas prisideda prie vizualinės raiškos įvairumo. Filmas randa balansą tarp tiesmukiškumo ir laisvos žiūrovo interpretacijos. Kartais atrodo, jog tai tiesiog žmogaus viduje slopinamų minčių kratynys, niekinantis jautrias visuomenei temas, būtent taip keliantis diskusijas bei laisvinantis požiūrį į nusistovėjusias normas ir apskritai gyvenimą filosofinėje plotmėje.

Iš 20-ties filmų, matytų 2018-ųjų „Kino pavasaryje“, šis patiko labiausiai. Kad ir kaip norėčiau laikyti save pakankamu autoritetu, daugumos filmų kokybė yra per daug subjektyvi, kad galėčiau garantuoti, jog šią juostą pamatyti verta, taigi pasitenkinsiu labai stipria rekomendacija. Visi filmai turi tam tikrą meninę ir intelektualinę vertę, o „Fokstrotas“ jos tiesiog turi daug. Kiti patikę festivalio filmai eilės tvarka: „Vadink mane savo vardu“, „Po medžių“, „Šventa vieta“.

NOJUS PAKĖNAS

EARTH: ONE AMAZING DAY (ŽEMĖ: VIENA NUOSTABI DIENA)

Žemė. Mūsų laimingoji planeta. Nuostabus žemės, dangaus ir vandens mišinys, kupinas gyvybės ir natūralaus grožio. Apie tai yra šis filmas. Dokumentika? Galbūt, bet istorija ir „storytelling“ as labai rimti. Nuo mažens labai mylėjau gyvūnus, tikriausiai galėtumėt pasakyti rūšį ir aš pasakyčiau, kur jie dauginas, kuo minta ir kur didžiausia populiacija. Su gamta visą gyvenimą turėjau labai ypatingą ryšį. Būtent todėl šis filmas buvo mano laukiamiausias (ir, be abejonų, favoritas) iš viso „Kino Pavasario“ filmų sąrašo.

Mes ieškome pasaulio kitur, tačiau kartais nelabai matome, ką kiekvieną dieną po mūsų

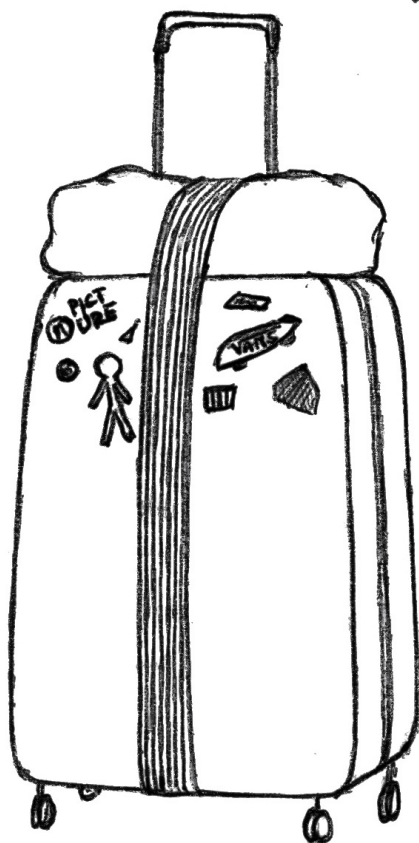
kojomis ar virš mūsų galvų turime savo planetoje. Viso pasaulio geriausi gamtos kinematografai ir kompozitoriai susirinko, kad sukurtų kažką neįtikėtino. Matyt dėl to ir rezultatas toks, kokį verta pamatyti tik didžiajame ekrane. Kiekvienas kadras yra kruopščiai atrinktas iš milijono. Šiame filme nerasime dialogų ar žodžių, apart vienintelio – filmo pasakotojo monologo. Tačiau filmas yra kupinas pokalbių tarp gyvūnų, tarp gamtos, tarp visko, kas natūralu ir mus supa. Aš, kaip ir įprastai, žiūrėdamas filmą analizuoju, kaip kas padaryta, kaip kas sukurta. Čia – kiek kitoks variantas. Negalėjau suprast, kaip

buvo atliktas nei vienas kadras, nei viena scena. Nuo kadre užaugančio medžio iki intymiausių gyvūnijos momentų. Filmu metu nebuvo kišamasi į natūralų pasaulį. Ekrane matyti ir džiaugsmo momentai, šeimos džiaugsmo akimirkos, kurias pertraukia žiaurios susidorojimo, kovos už išlikimą tarp gyvūnų scenos. Tai palieka gilų įspūdį.

Filmo formatas taip pat gana įdomus. Viskas yra pasakojama lyg dienos eiga. Pradedama patekiant saulei ir gyvūnijai bebundant, pabaigiama nakties paryčiais šikšnosparnių grupei pasislepiant urvuose. Per šią „dieną“ apkeliaujamas visas pasaulis. Niekada nepagalvojame, kiek visko visgi nutinka Žemėje kiekvieną parą, nes tai mūsų tiesiogiai neliečia. Filmas kviečia pažinti, ieškoti, suprasti ir mylėti savo tikrąją aplinką – ne tą, kuria apsisistatėme.

Paprastas filmas, kurio kūrybinis procesas buvo nepaprastas, o reikšmė – dar nepaprastesnė. Kiekvienas Žemės gyventojas turėtų šį filmą pažiūrėti ir, jei taip būtų, manau, gyventume gražesniame pasaulyje, harmonijoje ir šio filmo dalelę su savimi nešiotumėmės kiekvieną dieną. Sunku aprašyti ar papasakoti šį filmą, nes galų gale reikia pamatyti patiems. Viskas čia paremta natūraliais jausmais ir emocijomis. Tai yra nuotykis, ne siužetas. Tai yra patirtis, kuri myli, gydo, augina ir ugdo. Jei nepakankamai sužinojot ar supratot iš šios menkos apžvalgėlės, kad pažiūrėtumėt iškart grįžę namo, tai paimkit ir tiesiog pažiūrėkit – suprasit.

KRISTUPAS ZMEJAUSKAS

Iliustravo AGNĖ DAUGINTYTĖ

MIKROBŪTIS

Šių metų kino pavasaris man buvo ketvirtasis ir, kaip ir kasmet, jis suteikė neeilinę galimybę pasimėgauti pačiu kokybiškiausiu, pačiu geriausiu pasaulio kinu.

Visada įdomu pamatyti filmą, kilusį iš šalies su visai kitokia kultūra, kuriame atsiskleidžia kitoks žmonių mąstymas bei mums neįprastas požiūris į kasdieniškąs dalykus. Toks šiais metais buvo filmas iš Pietų Korėjos „Mikrobūtis“ (angl. „Microhabitat“). Šis filmas suteikė visą jausmų paletę: sugraudino, prajuokino, supykėdė bei privertė susimąstyti apie išsivysčiusiame pasaulyje labai aktualią temą – gentrifikaciją. „Mikrobūtyje“ pasakojama apie Seule gyvenančią merginą Miso, kuri metė brangias

studijas universitete, nes nematė priežasties dalyvauti lenktynėse dėl socialinio statuso, pati pasirinko asketišką gyvenimą ir atsitiktinį namų tvarkytojos darbą, kurį dirbdama Miso išgali nuomotis mažą kambarį su labai ribotais patogumais, sugeba menkai prasimaitinti ir pasimėgauti vieninteliais jai malonumą teikiančiais dalykais – taurele gero viskio ir cigaretėmis. Tačiau Pietų Korėjoje kyla akcizai, brangsta nuomos kainos ir Miso iškyla dilema: ar atsisakyti savo pomėgių, ar būsto? Mergina pasirenka nebūti negailestingos sistemos dalimi – atiduoda būsto raktus. Ji neatsisako jai vieninteliu gyvenimą praskaidrinančių malonumų sumanydama, kad nuo

šiول keliaus ir gyvens pas įvairius studijų laikų draugus. Miso elgiasi nestandartiškai, bet nepaisant to, kad nuo to nukentės, ji išlieka ištikima savo principams.

Filme vaizduojama socialinė didmiesčio tikrovė, kur mažas pajamas gaunantis asmuo išstumiamas į socialinį užribį – gentrifikacija (tokiuose didmiesčiuose kaip Niujorkas, Londonas, Tokijas, Seulas būsto nuomos kaina neretai yra didesnė nei darbininkų atlyginimas). Be nagrinėjamos socialinės problemos „Mikrobūtyje“ atsiskleidžia paprastų Pietų Korėjos žmonių kasdienybė.

KRISTIJONAS MAMENIŠKIS

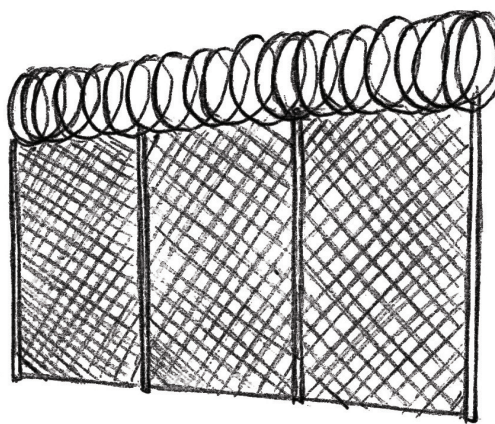
„TERAPIJA“ – FILMAS, VIRTĖS
TERAPIJA ŽIŪROVUI

2017 metų filmas „Terapija“ buvo vienas iš kelių dokumentinių filmų, matytų „Kino pavasaryje“. Tikėjausi paprasto, lengvai įsivaizduojamos realybės filmo apie Folsomo kalėjimo (JAV) storžievių kalinius, tačiau vietoj to teko tiek pamatyti, tiek patirti kur kas daugiau. Vienoje iš kalinimo įstaigų Amerikoje, kur sėdi daugiausia žmogžudžiai, prievartautojai ir kitų sunkių nusikaltimų vykdytojai, kasmet vyksta 3 dienų terapija, kurios metu laisvi ir įkalinti vyrai dirba grupėse bandydami „peržengti per save“, išsilaisvinti nuo neigiamos savo pusės. Filmą vyksta palaipsniui – įtampa auga, atsiskleidžia vis skaudesni kalinių ar išorės žmonių išgyvenimai. Nė pati nepajutau, kaip greitai susigyvenau su filmu. Veikėjams pasakojant istorijas, rėkiant iš visų plaučių ar bandant pravirkti sukildavo ir mano pačios emocijos, nors daugelyje situacijų tikrai negalėjau susilyginti su tais

žmonėmis. Po kiekvienos parodytos terapijos dienos, bent keliasdešimčiai sekundžių pasirodydavo gamtos vaizdai – laikas nusiraminti ir pasiruošimui stebėti kitą dieną. Pasakojimams besidarant vis skaudesniems, veikėjams pradėjus išsiliesti vis stipriau, nusiramimo laikui trumpėjant filmo gale emocijos ir jausmai iš tiesų pasiekia viršų. Po truputį didėjantis filmo poveikumas galiausiai nugali žiūrovą – kas verkia, kas sėdi didelėmis akimis žiūrėdami į tolį ir mąstydami, kas giliai, giliai atsidūsta. Tai buvo vienas jausmingiausių mano matytų filmų,

ko tikrai nesitikėjau iš dokumentikos apie kalinius. Liūdniausios istorijos, per prisegtus mikrofonus besigirdintys širdies dūžiai bei pirmą kartą gyvenime pasipylusios ašaros iš žiaurių nusikaltėlių ar toli nuo kalėjimo sienų gyvenančių vyrų, paveikia labiau negu galėtum įsivaizduoti. Buvau sukrėsta ir sužavėta. Tai buvo tokia nuoširdi ir universali žmogaus kovos, o vėliau taikos su savimi bei pasauliu atradimo istorija.

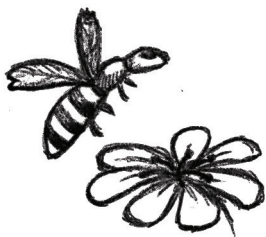
GILĖ BITĖ STARKUTĖ

PRAMIEGOJAI LITERATŪROS PAMOKAS? TADA TIKRAI LIŪDNA PASAKA...

Perskaityk miniatiūras ir spėk Jono Biliūno kūrinių pavadinimus.

1. Bėgantis laikas užgesino karštas dangaus žvaigždes ir tik tiems, kuriems rūpi, jos glaudžia atminimą.

2. Sparnuotos bičiulės vaikus maitino saldžia meile, o šie paliko savo tėvą maldose už prietelius ir geradarius žilti.

3. Baltos plunksnos pabiro po laukus, kol dainos ir juokas vežėčiose lelijų dvelkimu skambėjo.

4. Raudoni smigusi styga iš vaiko užaugino žmogų.

5. Nuo sraunios mėlynės saviems mojo ilgesinga ranka, sužadinta namų prisiminimo.

ATSAKYMAI: 1. Liūdna pasaka
2. Ubagas
3. Jonukas
4. Klindžiau
5. Nemunu

Parengė JUSTINA KATAUSKAITĖ
Iliustravo AGNĖ DAUGINTYTĖ

MIROIRS

pirmasis virtimo stebuklas –
vaizdo transformacija į skambesį.
garsas, semtas delnais, plovė veidą,
kol natos tapo žodžiais

noctuelles

nerami plaštakė plaikstėsi kūne
mergaitės, trokštančios užsimiršti,
kad gyvens tris dienas.
ji verkia dėl saulės spindulio ir lapo vėjyje

oiseaux tristes

tupint viršūnėje ant trapios, linguojančios šakel...
giedoti į plačiąsias erdves laukiant, ar kas atsilieps
savu liūdesiu, mielesniu už grožį svečių kraštų.
neišgirdus plėšyti plunksnas ir tetrokšti vaikščioti tarp žmonių

une barque sur l'océan

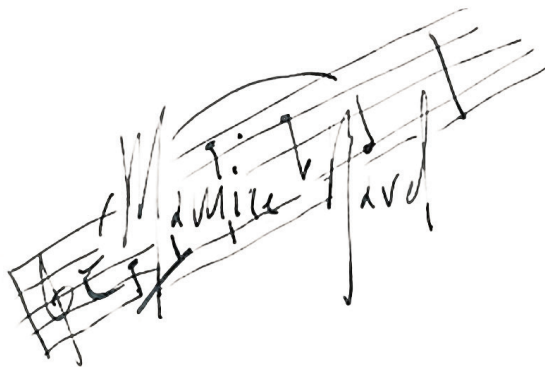
ant vandenų mirguliavimo didi ramybė.
atsidavus srovėms suksies menuetu aplink mėnulį,
audroje taip pat jausi skendėjimo palaimą.
po visko toliau žengsi žėrinčiu taku link horizonto

alborada del gracioso

vargšas, kvailas arlekinas! išsmuko naktį iš karaliaus puotos,
laukymėje susiplėšė dovanotus aukso drabužius –
sakė, bėgo į rasos tylą stebėti žvaigždžių.
ko gi jis rauda aušromis po balkonu?

la vallée des cloches

skambančiame slėnyje, kur visa turi prasmę,
žmonės lyjant atverčia galvas dangun,
dalijasi duona ir pakalnučių varpeliais apkaišo medžius.
ten suskilęs vandens indas užgytų

KAS YRA LICĖJUS?

Agnė Toločkaitytė

Bendrinis daiktavardis

Gabrielė Tumaitytė

Gyvas organizmas - niekada nebūna tuščias, vienodas ar nuspėjamas.
 Pokalbių temos nuo diskusijų apie moralės universalumą iki plūdimosi prievartaujant pagalvytę.
 Nuolatinės patyčios... iš mokytojų pusės.
 Direktorius-dievas-diktatorius-draugelis
 ??? Tualetinis popierius
 (...m...u...i...l...a...s...)?
 Krentančios plytelės, kurių vietoje paliekamos istorijos.
 Kasta, turinti keistai nuostabias renginių, egzaminų ir visuotinio „klausimai“ kirčiavimo taisymo tradicijas.
 Yra ir daugiau, nes licėjaus neįmanoma aprėpti žodžiais.

Kristupas Zmejauskas

Prakeiksmas ir išganymas.

Gabija Stauskaitė

;-:

Juozas Raklevičius

žžžžžinzhinerijos licejus????

Rokas Vilys

Vilniaus licėjus (anksčiau Vilniaus tikslųjų, gamtos ir technikos mokslų licėjus (realinė gimnazija) – Lietuvos dieninė, savarankiško mokymosi bendrojo lavinimo mokykla, esanti Vilniuje, Širvintų g. 82, vykdanči pagrindinio, vidurinio ir tarptautinio bakalaureato programas lietuvių kalba ir anglų kalba. Įstaigos kodas 9122122.

Rokas Ričkus

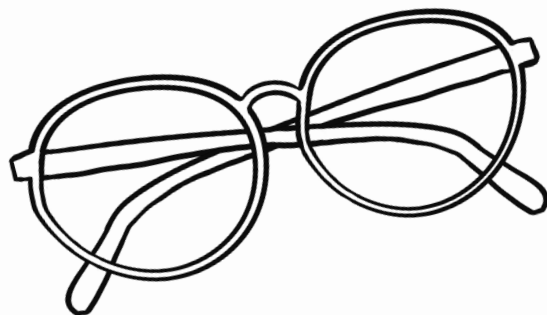
Praeitis

Justina Malakauskaitė

Labiausiai pervertinama mokykla :)

Paskutinįkart pegaso simbolį licėjaus atributikoje panaudojo vienas mokinyš prieš trejus metus, kai savarankiškai sukūrė naują megztinių dizainą. O licėjaus himną man priminė tik buvęs licėjaus prezidentas Lukas Vaivuckas, kai rengėme Šimtadienį ir jo paprašiau, kad parašytų keletą punktelių ketvirtakursių *bucket listui*. Kaip vieną iš punktų jis nurodė: „sukurti licėjaus himną“. Žinoma, jis nesitikėjo, kad dar tris mėnesius po Šimtadienio egzaminų laukiantis ketvirtokas parašys licėjui himną, veikiau tai buvo bandymas nusiūsti žinutę mums, dar greitai nepalikiantiems licėjaus. Nors himno neparašiau, bet galvojau, kaipgi galima apibrėžti licėjų. Ne pegasu, nes jo simbolis visai neprimena licėjaus dvasios, ne mokslo šviesa, kas skamba visuose mokyklų himnuose, nes tai apibrėžia licėjų tik dalinai. Tapatybės paieškos nusikėlė į Facebook platformą. Čia žmonės neįpareigoti sukurti himno, tik įžodinti (arba įženklinti, kaip kai kurie ir padarė?) savo mintis apie licėjų kokių nors būdu. Tiesa, tik Facebook platformoje vaizdas dažniau piešiamas juodai balta – „Prakeiksmas ir išganymas.“

VIKTORIJA BAIKAUSKAITĖ

Natanas Nainys

LAURYNAS

Kodėl jūs nepakorėte manęs?

MASALSKIS

Tu talentingas.

Justinas Marcinkevičius „Katedra“

Parengė SIMONAS ŠIMĖNAS
ir ROKAS VILYS

